

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

octombrie 2013

Curierul Adventist

Și ei
au mers
după
El

Prelegeri pentru
Săptămâna de Rugăciune
22-30 noiembrie 2013

Introducere

Mesaj din partea președintelui

Care este situația vieții tale de creștin? Te aduce fiecare zi mai aproape de Domnul sau te îndepărtează de El?

Prelegerile pentru Săptămâna de Rugăciune din acest an, „Și ei au mers după El”, se concentrează pe tema „Redeșteptarea și viața creștină”, arătându-ne cum putem avea o relație vibrantă, fericită și împlinită cu Dumnezeu. Nu pierdeți niciuna dintre prelegerile acestea speciale, care trec dincolo de aparențele exterioare și țintesc direct spre inimă.

În prelegerea din primul Sabat, ne așezăm la picioarele lui Isus ca să descoperim din Predica de pe Munte planul pentru o viață creștină autentică.

Pe parcursul prelegerilor din timpul acestei săptămâni, pastorul Larry Lichtenwalter ne încurajează să examinăm: cine suntem, de ce facem ceea ce facem și de ce contează ce facem.

Privind la problemele vieții practice – materialismul, sexualitatea, petrecerea timpului liber, relațiile interpersonale și integritatea – pastorul Larry Lichtenwalter se concentrează pe modul în care Duhul Sfânt îi poate schimba și redeștepta pe toți cei care doresc să urmeze îndrumarea Sa.

După ce vom parcurge în întregime tema „Redeșteptarea și viața creștină”, vom încheia Săptămâna de Rugăciune cu un cuvânt inspirat al lui Ellen White.

Dacă aveți și copii în familia dumneavoastră (sau dacă, pur și simplu, vă plac povestirile minunate), asigurați-vă că nu vor fi lăsați deoparte. Citiți împreună cu ei materialele pregătite special pentru copii, scrise de Saustin Mfunne, director asociat la Departamentul Copii din cadrul Conferinței Generale.

Fie ca Domnul să binecuvânteze biserica Lui din întreaga lume care studiază și se roagă în timpul acestei Săptămâni de Rugăciune.

Ted N. C. Wilson, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând ...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

Anul LXXXIX, octombrie 2013. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Iacob Pop; Redactor-șef Virgiliu Peicu; Redactor Iosif Diaconu; Consultanți Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georgel Pirlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea; Colaboratori speciali Romică Sirbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu; Traducere Rebeca Jercău; Corectură Livia Ciobanu-Mihai, Elena Buciuman; Grafică și tehnoredactare Irina Toncu; Adresa de corespondență Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae, nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail: curierul@adventist.ro; Web site: www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print; Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Comoara din cer

CUNOAȘTEREA LUI ISUS HRISTOS ESTE MARELE SCOP AL VIEȚII

de **EDUARD CĂLUGĂRU**

Într-o zi m-am gândit că ar trebui să-i prezint Denisei ce spune Biblia despre cer și Noul Pământ. Avea vreo patru ani. Așa că am început să-i povestesc despre istoria Marii Lupte, cum a început în cer conflictul dintre Lucifer și Dumnezeu. Cum au fost creați Adam și Eva, cum au păcătuit mâncând din pomul cunoștinței binelui și răului, cum a venit în lumea noastră și S-a întrupat Isus Hristos. Fiul lui Dumnezeu a trăit pe acest pământ. A fost trădat de cei apropiați. A acceptat disprețul, batjocura și răstignirea. A fost omorât, dar a înviat. S-a înălțat la cer și ne-a promis că va pregăti un loc pentru fiecare. Apoi Se va întoarce și ne va lua pentru a fi totdeauna cu El. I-am spus că timpul este aproape, că noi credem și așteptăm ca Domnul Isus să Se întoarcă și să ne ia în cer. Atunci toate lucrurile de pe pământ vor arde și totul va fi făcut frumos ca la început. Cei mântuiți vor avea parte de cele mai frumoase lucruri. Nu vor mai fi boli, nici durere, nu vor mai fi războaie, nici foamete, nici copii fără părinți...

Denisa mă urmărea cu atenție. Eram bucuros că predica mea este ascultată. Am încercat să nu intru în detalii și să ajung cât mai repede la sfârșit pentru a-i vorbi cât mai mult despre cer și veșnicie. Pe măsură ce povesteam, am observat că fața fetei devenea din ce în ce mai serioasă. Iar când am ajuns la partea cea mai frumoasă și mai importantă de la sfârșit, pe obrazii ei au început să se prelingă lacrimi. A trebuit să mă opresc. Nu înțelegeam. Dacă nici măcar pe un copil de patru ani, care era și al meu, nu puteam să-l conving că cerul merită dorit, ce șanse mai puteam să am la cei mari?

După un timp, am reluat subiectul, însă fetița a început să plângă mult mai repede. Nu mi-a dat nicio explicație. Au mai trecut câteva zile și am început să-i povestesc altfel. Însă rezultatul a fost același, cu o mică deosebire. Denisa mi-a pus trei întrebări. Prima suna astfel: „Tati, în cer voi putea să-mi iau păturica?” Era vorba de o păturică galbenă, cu desene pentru copii, pe care o avea de când s-a născut. De fiecare dată când adormea o căuta și, pentru că era pufoasă, o mângâia. Am încercat să-i explic că acolo nu va fi noapte, nu va fi frig și nu

va fi nevoie să dormim. Însă ea a înțeles că ceea ce intuise era adevărat, și anume că nu va putea să ia cu ea acea păturică.

A doua întrebare se referea la o jucărie pe care o îndrăgea mult. Era un animal de pluș. I-am spus că acolo vor fi animale vii și se vor putea juca împreună. Pentru ea însă, răspunsul era tot nu. Printre lacrimi, mi-a pus și a treia întrebare. Spera că măcar acum să spun da. M-a întrebat dacă poate lua cu ea lecțiunea de la Școala de Sabat. Avea poze frumos colorate și îi plăcea mult. După un trimestru, colțurile paginilor erau tocite de atâta „citat”. Avea legătură cu Sabatul, cu mersul la biserică și cu Dumnezeul meu. Am încercat să spun ceva, însă ea a înțeles că nici măcar lecțiunea nu va fi luată în cer.

Strângeți-vă comori în cer!

Este și mai complicat să le vorbești despre cer oamenilor mari. Nu doar că trebuie să le spui că nu pot lua cu ei „jucăriile” lor, care sunt mult mai atrăgătoare, dar va trebui să-i convingi că la unele trebuie să renunțe încă de acum. Cerul nu este un loc în care să mergem cu ce vrem fiecare. Nici măcar amintirile speciale din viața noastră nu pot fi duse acolo, pentru că în cer nu vor fi muzee. Nu vom putea avea nici Biblia pe care am studiat, nici certificatul de botez, nici pozele de la nuntă cu mireasa și nimic altceva. Acolo nu va fi nici măcar un muzeu al cetății Noului Ierusalim. Nu va fi nici coroana de spini, nici piroanele, nici crucea, nici sulita romană, nici cocoșul care a cântat pentru Petru. Toate amintirile despre jertfă se vor reflecta în semnele care vor rămâne pentru totdeauna în palmele Domnului Hristos.

Pe de altă parte, Biblia nu doar afirmă că putem avea comori în cer, dar ne și îndeamnă să le strângem. Iată câteva declarații făcute chiar de Domnul Hristos:

„Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă molii și rugina și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă molii și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că, unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.” (Matei 6:19-21)

„«Dacă vrei să fii desăvârșit», i-a zis Isus, «du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer! Apoi vino și urmează-Mă.»» (Matei 19:21)

„Vindeți ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungi care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia.» (Luca 12:33)

Cum adunăm comorile?

Ne întrebăm: Ce fel de comoară putem strânge în cer? Cei săraci pot avea și ei o astfel de comoară? Această comoară poate fi împărțită în cer și la alții, poate fi transferată?

Ellen White, inspirată de Dumnezeu, scria următoarele:

„Recomandarea Domnului este: «Strângeți-vă comori în cer.» Este în avantajul vostru să obțineți comorile cerești. Din tot ce aveți, numai acestea sunt cu adevărat ale voastre. Comoara adunată în ceruri este nepieritoare. Focul și apa nu o pot nimici, hoții nu o pot fura, nici moliile, nici rugina nu o pot distruge, pentru că ea se află sub protecția lui Dumnezeu.

Comoara pe care Domnul Hristos o consideră mai prețioasă decât orice obiect de valoare este «bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți» (Efeseni 1:18). Ucenicii lui Hristos sunt numiți «comoara Lui deosebită». El spune: «Ei sunt pietrele cununii împărătești» (Zaharia 9:16). «Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat și mai scumpi decât aurul din Ofir» (Isaia 13:12). Domnul Hristos – Marele Centru din care radiază toată strălucirea și slava – privește la poporul Său neprihănit și desăvârșit ca fiind răsplata tuturor suferințelor Sale, a umilinței și a iubirii Sale, încununarea slavei Sale.

Iar nouă ni s-a acordat privilegiul de a ne alătura Lui în marea lucrare de răscumpărare, ca să beneficiem împreună cu El de bogățiile care au fost câștigate prin moartea și suferințele Sale. Apostolul Pavel le scria creștinilor tesaloniceni astfel: «Căci cine este, în adevăr, nădejdea, sau bucuria, sau cununa noastră de slavă? Nu sunteți voi înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui? Da, voi sunteți slava și bucuria noastră» (1 Tesaloniceni 2:19,20.) Aceasta este comoara pentru care ne îndeamnă Hristos să lucrăm. Marele seceriș al vieții este caracterul. Fiecare cuvânt sau faptă care, prin harul lui Hristos, aprinde în sufletul cuiva scânteia impulsului de a se apropia de cer, fiecare efort pentru formarea unui caracter asemenea caracterului lui Hristos înseamnă a aduna o comoară în ceruri.

Acolo unde este comoara noastră, va fi și inima noastră. Prin fiecare efort făcut pentru a-i binecuvânta pe alții, ne binecuvântăm pe noi înșine. Cel care dăruiește valori materiale sau sacrifică timp va contribui, prin preocuparea și rugăciunile sale, la răspândirea Evangheliei și la binele sufletelor la care se va ajunge prin această lucrare. Faptul că își arată iubirea față de ceilalți îl va face capabil să îi iubească mai mult și să se consacre lui Dumnezeu, pentru a fi înzestrat cu o putere mai mare de a le face altora cel mai mare bine posibil.

Iar în ziua cea din urmă, când bogățiile pământului vor pieri, cel care și-a adunat o comoară în ceruri va vedea rodul adus de propria viață. Dacă am urmat îndemnul lui Hristos, când ne vom aduna în jurul marelui tron alb, îi vom vedea pe cei mântuiți prin intermediul lucrării noastre și vom descoperi că un suflet salvat a contribuit la salvarea altora, iar acestea, la rândul lor, au contribuit la salvarea altora – o mulțime de credincioși mântuiți care au fost aduși în cerul păcii ca rezultat al

străduințelor noastre. Atunci, ne vom depune cu toții coroanele la picioarele lui Isus și Îl vom lăuda de-a lungul veacurilor nesfârșite ale veșniciei. Cât de nespusă va fi bucuria cu care îi va privi cel care a lucrat pentru Domnul Hristos pe cei răscumparați, care împărtășesc slava Răscumpărătorului lor! Cât de prețios va fi cerul pentru aceia care au fost credincioși în lucrarea de salvare a semenilor lor!» (Ellen White, *Cugetări de pe Muntele Fericitilor*, Editura Viața și Sănătate, ediția 2011, p. 78-80).

Cunoașterea lui Isus Hristos

Ce vom putea să luăm în cer? În primul rând, avem datarea și răspunderea salvării personale. Ne putem lua pe noi în cer. Este lucrul cel mai important. În al doilea rând, caracterul și capacitățile personale. Parabola talanților ne învață că ceea ce dezvoltăm aici, în acest timp de probă, este un bun câștigat pentru veșnicie. În al treilea rând, sunt cei care vor fi mântuiți de Dumnezeu prin eforturile noastre. Va fi o mare bucurie să avem pentru veșnicie soția/soțul, copiii, rudele, prietenii și pe mulți alții. Și ar mai fi ceva...

„Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat; și o carte de aducere-aminte a fost scrisă înaintea Lui pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui. «Ei vor fi ai Mei», zice Domnul oștirilor, «Îmi vor fi o comoară deosebită în ziua pe care o pregătesc Eu.»» (Maleahi 3:16,17)

În ce constă această valoroasă comoară a Domnului? Cei mântuiți sunt prețioși datorită experienței mântuirii. Fiecare va putea povesti modul în care Dumnezeu l-a salvat. Mai mult, în veacurile nesfârșite, fiecare mântuit își va aduce contribuția la cursul care se va preda veșnic. Este vorba despre cel mai important curs. Toate ființele inteligente din univers vor participa. Profesorul va fi chiar Domnul Hristos. Asistenții Săi vor fi cei mântuiți. Cursul se va numi „Istoria mântuirii” și se va ocupa cu aprofundarea cunoașterii Celui care este Dumnezeu nostru, așa cum este descoperit în Fiul Său.

„Voi deci, preaiubiților, știind mai dinainte aceste lucruri ... creșteți în harul și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. A Lui să fie slava, acum și în ziua veșniciei. Amin.” (2 Petru 3:17,18) ■

EDUARD CĂLUGĂRU ESTE TREZORIERUL BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA DIN ROMÂNIA.

ÎN TREBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. La ce „jucării” trebuie să renunțăm pentru cer?
2. Pe cine ți-ar plăcea să ai în veșnicie? Pentru cine te vei ruga și vei lucra?
3. Cât din ceea ce s-a scris anul acesta în cartea de aducere-aminte a cerului poate fi păstrat pentru veșnicie? Dar din ce se va scrie anul viitor?

Sabat dimineată

Să trăim cu cerul în inimile noastre

ISUS NE ARATĂ CALEA

---

de **TED N. C. WILSON**

Anul trecut m-am bucurat de experiența minunată de a mă plimba pentru prima dată pe țărmul Mării Galileei. În timp ce mă uitam la marea antică și la dealurile verzi care o înconjurau, mi-am putut ușor imagina cum era viața acolo acum două mii de ani, când Isus a umblat de-a lungul acelor țărmuri. Cu ochii minții, L-am văzut pe Isus stând în soarele dimineții, am văzut oameni de toate vârstele, adunându-se pe plaja îngustă și stâncoasă, care doreau să se apropie mai mult de acest Învățător neobișnuit, Vindecător și, posibil, Eliberator.

Realizând că plaja era neîncăpătoare pentru mulțimea de oameni care se adunaseră, Isus i-a condus pe coasta muntelui, acolo unde noaptea precedentă Se rugase pentru ucenicii Lui. După o noapte de rugăciune, Isus îi cheamă pe ucenici și, „rostind cuvinte de rugăciune și de învățătură, Își așază mâinile pe capetele lor pentru binecuvântare, punându-i de o parte pentru lucrarea Evangheliei”¹

Isus știa că venise timpul ca ucenicii să fie mult mai implicați în lucrarea Sa, pentru ca, după înălțare, să poată continua mai departe misiunea pe care o aveau. Isus era conștient atât de slăbiciunile ucenicilor, cât și de punctele tari ale acestora. „Totuși ei răspuseseră la iubirea lui Isus și, deși erau zăbavnici cu inima când era vorba să creadă, Isus a văzut că putea să-i pregătească și să-i disciplineze pentru marea Sa lucrare.”² El știa, de asemenea, că ucenicii, ca toți israeliții, fuseseră amăgiți de învățătura rabinilor despre Mesia și misiunea Sa și dorea să le arate adevărul.

Înapoi pe munte

Acum, Isus și ucenicii se aflau din nou pe coasta muntelui, de data aceasta înconjurați de oameni care căutau și doreau o schimbare în bine a vieții lor. Ei nu veniseră numai din Galileea, ci din toată Iudeea, inclusiv din Ierusalim. Oamenii călătoriseră din Perea, din Decapolis, din Idumea, de de-

parte, din sudul Iudeei, din Tir și Sidon, cetățile feniciene de pe țărmul Mării Mediterane. Toată lumea auzise despre acest Învățător și Vindecător și toți sperau că El era Mesia cel așteptat care i-ar putea elibera de romani.

Erau prezenți cărturari și farisei care așteptau ziua când aveau să stăpânească peste romanii atât de urâți de ei și peste bogățiile și splendoarea marelui imperiu al lumii. Alții se concentraseră asupra dorințelor de a înlocui nenorocitele lor case, hrana puțină, viața de muncă trudnică și teama de lipsă cu case îmbelșugate și zile de viață plăcute.

Ajungând pe coasta muntelui, Isus S-a așezat pe iarba verde. Ucenicii, simțind că ceva neobișnuit urma să se întâmple, s-au așezat aproape de El. Restul oamenilor, nerăbdători să audă ce avea să le spună Învățătorul, au făcut la fel, neștiind că lumea lor avea să fie schimbată.

O perspectivă inversată asupra lumii

„Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor!” a spus El mulțimii uimite. „Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul! Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!” (Matei 5:3,5,6).³

Săracii, blânzii, flămânzii și însetații sunt aceștia, cei pe care Dumnezeu îi binecuvântează? Nu așa învățau cărturarii și fariseii. Acești învățători „degeaba Mă cinstesc ei învățând ca învățători niște porunci omenești” (Matei 15:9), provocându-le mai multă suferință oamenilor care se luptau să respecte regulile nenumărate, legile și învățăturile pe care acești falși învățători le impuneau.

Mergând direct la problemă, Isus a confirmat caracterul imuabil al Legii lui Dumnezeu și, în același timp, le-a spus că păstrarea literei Legii nu este de ajuns: „Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Matei 5:20).

Îmi pot imagina rumoarea produsă în mulțime – dacă nu cărturarii și fariseii, atunci cine ar putea să intre în Împărăția lui Dumnezeu? Isus a dezvoltat mai mult subiectul, dând la o parte măștile comportamentului exterior și dezvăluind lucrurile ascunse ale sufletului: „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: «Să nu preacurvești.» Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască a și preacurvit cu ea în inima lui” (vers. 27, 28). Învățătorul a continuat cercetarea neconfortabilă, vorbind despre divorț, jurăminte, violență, despre generozitatea adevărată și iubirea vrăjmașilor.

A căuta reforma și redeșteptarea

Isus dorea o reformă în viața de zi cu zi a oamenilor. El dorea ca ei să se nască din nou, aducând cerul în inimile lor. Experiența noastră religioasă contează cel mai mult și ar trebui să constituie prioritatea noastră, pe măsură ce facem față ultimelor zile ale istoriei acestui pământ. Suntem sfătuiți: „Ca popor, noi suntem lipsiți de credință și iubire. Eforturile noastre sunt prea slabe pentru timpul plin de pericole în care trăim. Mândria și îngăduința de sine, lipsa de respect și nelegiuirea de care suntem înconjurați au influență asupra noastră. Puțini își dau seama de importanța de a ne feri, pe cât este posibil, de toate tovărășiile care nu sunt prietene cu viața religioasă. Puțini sunt cei care, în alegerea anturajului, fac din prosperitatea lor spirituală primul lucru pe care îl iau în considerație.”⁴

CUVINTELE ROSTITE DE DOMNUL HRISTOS PE MUNTELE FERICIRILOR ÎȘI VOR PĂSTRA ÎNTOTDEAUNA PUTEREA. FIECARE PROPOZIȚIE ESTE UN GIUVAER DIN TEZAUURUL ADEVĂRULUI.

Isus dorește să fie aproape de noi. La urma urmei, El a fost Cel care a modelat omul cu propriile mâini, i-a suflat în nări suflarea de viață și l-a făcut un suflet viu. Acum, El a căutat să schimbe inimi și minți, astfel încât caracterul oamenilor să se asemene cu al Lui. El spera să își redeștepte copiii, revărsând asupra lor binecuvântările cerului.

Avem noi nevoie de renaștere și reformă astăzi? Hristos știe că noi ne luptăm pe multe căi cu aceleași ispite cu care oamenii din timpul Lui se luptau. Predica Sa de pe Munte este la fel de frumoasă și puternică azi ca acum două mii de ani. Spiritul Profetic spune: „Cuvintele rostite de Domnul Hristos pe Muntele Ferișirilor își vor păstra întotdeauna puterea. Fiecare propoziție este un giuvaer din tezaurul adevărului. Principiile enunțate în această predică sunt pentru toate veacurile și pentru toate clasele sociale. Cu putere divină, Domnul Hristos și-a exprimat credința și nădejdea când a pus în rândul celor fericiți diferite categorii de oameni, pentru că și-au format caractere neprihănite. Trăind viața Dătorului vieții, prin credința în El, oricine poate ajunge ținta descoperită în cuvintele Sale.”⁵

Planul pentru redeșteptare

Mântuitorul nostru vrea să ne umple inimile, căminele și bisericile cu pacea și cu bucuria care sunt în cer. Dacă studiem cu atenție predica Sa din Matei, capitolele 5, 6 și 7, vom afla planul pentru „Redeșteptare și viața de creștin”. Aici, El ne descoperă în modul cel mai clar și direct ce înseamnă să fii ca El. În această predică, Isus ne prezintă valorile care constituie fundamentul Legii Sale, a caracterului Său – valori precum: bunătatea, generozitatea, sinceritatea, puritatea, dragostea altruistă și credințioșia.

MÂNTUITORUL NOSTRU VREA SĂ NE UMPLE INIMILE, CĂMINELE ȘI BISERICILE CU PACEA ȘI CU BUCURIA CARE SUNT ÎN CER.

Mântuitorul vrea să țintim mai sus decât această lume temporară și decăzută. În loc să dorim bogății lumești aici, „unde le mănâncă moliile și rugina și unde le sapă și le fură hoții” (Matei 6:19), El ne invită să strângem „comori în cer” (vers. 20), care vor dura veșnic. Decât să avem putere în această lume, Isus ne îndeamnă: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri” (Matei 5:16). În loc să ne îngrijorăm de nevoile temporare, Isus ne cere să nu ne îngrijorăm, zicând: „«Ce vom mânca?» sau: «Ce vom bea?» sau: «Cu ce ne vom îmbrăca?» Fiindcă toate aceste lucruri neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:31-33).

O viață de creștin vibrantă

Cât de simplu și, în același timp, cât de profund! Cât de clar și, în același timp, cât de provocator! Cum putem avea o viață de creștin vibrantă? Făcând din Împărăția și din caracterul lui Dumnezeu prioritatea noastră. Hrănindu-ne zilnic sufletele din Cuvântul Său dător de viață (vezi Ioan 6:53-58) și luându-ne timp să vorbim cu El într-un mod sincer, rugându-ne zilnic.

Cunoscându-L pe Dumnezeu prin Cuvântul Său și prin rugăciune, ne vom încrede în El, fiind convingși că El știe drumul cel mai bun pentru viața noastră și vom dori să Îl urmăm oriunde ne va conduce. Vom dori să le slujim altora, așa cum a făcut Isus, aducând speranță și vindecare oriunde putem. Vom conștientiza semnificația reală a lucrurilor pe care lumea le prețuiește și vom dori să împărtășim cu cât mai mulți minunatul plan al mântuirii. Împreună cu acestea, deoarece chiar ne pasă de alții și de fericirea lor veșnică, vom simți urgența proclamării mesajelor celor trei îngeri, găsite în Apocalipsa 14. Începând cu „Evangelhia veșnică”, aceste mesaje continuă să puncteze ideea de închinare în fața Ce-

lui „ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:6,7).

Dar „cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor”, dacă nimeni nu le vorbește despre El (Romani 10:14)? Unul dintre cele mai emoționante și pline de satisfacții aspecte ale trăirii unei vieți de creștin reînnoite și vibrante este privilegiul de a-L prezenta pe Isus și altora, atât prin cuvintele noastre, cât și prin faptele noastre.

În timpul acestei Săptămâni de Rugăciune, vă încurajez să petreceți timp studiind din Cuvântul lui Dumnezeu, căutând în profunzime mesajele pe care El le are pregătite pentru noi astăzi și luându-ne timp pentru rugăciune, cerându-I să reverse peste noi binecuvântările Sale – binecuvântări despre care a vorbit acum mult timp pe muntele de la Marea Galileei, binecuvântări care vin din trăirea unei vieți ca a Lui și care ne îndreaptă spre o viață binecuvântată veșnic, atunci când Hristos va veni a doua oară.

¹ Ellen White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 4. Toate citatele din scrierile lui Ellen White sunt din versiunea oficială engleză.

² *Ibidem*, p. 3.

³ Dacă nu este indicată o altă versiune, textele biblice folosite sunt din versiunea Dumitru Cornilescu.

⁴ Ellen White, *Mărturiile pentru biserică*, vol. 5, p. 232.

⁵ Ellen White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 1.

TED N. C. WILSON ESTE PREȘEDINTELE BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA.

ÎNTREBĂRI PENTRU reflecție și discuții

1. Ce fel de Mesia așteptau evreii și cum diferă așteptările lor față de ale noastre acum, când ne îndreptăm atenția spre a doua venire?
2. Cum putem „avea cerul în inimile noastre”?
3. În ce mod încerca Isus să îi schimbe pe evrei și cum încearcă El să ne schimbe astăzi?
4. Care este fundamentul Legii lui Dumnezeu și cum putem clădi pe el?
5. Ce înseamnă să trăiești o viață de creștin renăscută/reînnoită și cum poate cineva să facă asta?

Întâmplările obișnuite sau problemele existențiale te pot conduce în egală măsură la Adevăr.

Urmărește o emisiune care caută răspunsuri și propune explicații, astfel încât să poți alege, în cunoștință de cauză, cea mai bună soluție pentru viața ta.

TIMPUL Speranței

*O emisiune realizată de Tiberiu Nica.
De luni până joi, de la ora 21:00, la Speranța TV*

Sabat după-amiază

Vrei să te vindeci?

REDEȘTEPTAREA ARE LOC DOAR DACĂ NE-O DORIM

---

de LORANT SZENTAGOTAI

Redeșteptare, reformă, înnoirea inimii – ce cuvinte frumoase și încurajatoare!

Ce țintă supremă de atins! Dar nu pentru noi, adventiști de 20-30 de ani. Sunt lucruri frumoase și necesare, dar pentru alții. Și, în timp ce gândim astfel, nu știm sau nu vrem să știm că suntem „... ticălo[și], nenoroci[ți], sărac[i], orb[i] și go[i]”; nu știm sau nu vrem să știm că „mulți, atât de mulți, din cei ce pretind că au numele lui Hristos sunt nesfințiți. Ei au fost botezați, dar au fost îngropați vii. Eul nu a murit și de aceea nu au înviat la o viață nouă în Hristos.” (Comentariile biblice AZȘ, vol. 6, p. 1075; Manuscrisul 148, 1987).

Poate că niciodată nu au fost atât de necesare redeșteptarea și reforma inimii ca în aceste zile.

Parafrazând titlul generic al prelegerilor Săptămânii de Rugăciune din acest an, am putea spune: „Și El a venit la ei (noi)”, a venit să îi ridice de pe patul letargiei spirituale, a venit să îi vindece de boala laodiceeană. El vine azi la noi, la tine și la mine, fiindcă ne cunoaște foarte bine, fiindcă știe că „...toată inima suferă de moarte” (Isaia 1:5). Dorești să ajungi la adevărata redeșteptare, dorești să ai parte de înnoirea inimii? Atunci, mai mult ca oricând, îți este adresată și ție întrebarea:

Vrei să te vindeci?

Ce întrebare ciudată! Există oare bolnavi în această lume care nu ar dori vindecarea? Din păcate, da. Și numărul lor nu este mic. Ierusalim, Scăldătoarea Betesda – să fii bolnav, legat de pat timp de 38 de ani. O noapte care, parcă, nu se sfârșește niciodată; 38 de ani pe malul apei. Atât de aproape, și totuși atât de departe! Îți poți imagina ca, după 38 de ani, cineva să nu-și dorească vindecarea? Da, este foarte posibil, fiindcă odată cu trecerea anilor, omul se obișnuiește cu boala lui. Exact așa cum se obișnuiește cel chel cu chelia lui sau cocoșatul cu cocoșa lui. Omul poate să se obișnuiască cu aproape orice. Poți să te obișnuiești cu patimile tale, cu robia păcatelor tale, conviețuind pașnic cu ele. Există o specie de păsări care tră-

iesc pe spatele crocodilului, într-o simbioză perfectă cu el și pești care trăiesc lipiți de spatele unui rechin, într-o simbioză perfectă cu acesta. Tot așa există și o simbioză cu păcatul.

Câți dintre noi trăim împreună cu crocodilii și cu rechinii noștri, într-o armonie perfectă? Trăind ani de zile cu păcate ascunse, cu patimi tănuite, nici nu ne gândim că am putea scăpa de ele. Deci întrebarea lui Isus nu este inutilă. Vrei să te vindeci? Vrei să te vindeci de lucrul cu care ai trăit în simbioză până acum, de temerile tale, de invidiile tale, de superficialitatea din viața ta de credință? Numai tu și eu știm cu ce păcate conviețuim pașnic. Numai tu și eu știm ce se ascunde în spatele perdelelor vieții noastre. Gândește-te o clipă la aceste lucruri și pune-ți întrebarea: Vrei să te vindeci?

Problema cea mai mare este că, dacă chiar vrem, nu mai avem putere. La fel ca bolnavul de la Betesda, nici nu răspundem la această întrebare a lui Isus. Găsim mii de scuze pentru starea noastră („nu am pe nimeni”, „altul ajunge înaintea mea”). Iată cum lipsa voinței te paralizează complet. Vrei să te vindeci? Oare Domnul are nevoie de voința noastră? Da și nu. Nu, fiindcă poate să ne vindece și fără voința noastră. Da, pentru că nu suntem niște roboți, nu suntem niște jucării în mâna Lui. El are nevoie de voința noastră. Are nevoie ca voința noastră să fie în armonie perfectă cu voința Lui. „Pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis” (Ioan 5:30).

Vrei să te vindeci de temerile tale?

Din leagăn până la mormânt, frica ne umple viața. Trăim într-o anxietate permanentă. Trăim într-o nesiguranță interioară care vede în toate numai lucruri rele. Vedem pretutindeni numai spini fără flori. Vedem doar frunze căzute, vedem morminte și apus de soare. Motivul e atât de greu chiar și de pronunțat: „...păcatul care locuiește în mine” (Romani 7:20). Încercăm să scăpăm de această situație, dar, exact ca în muzica barocă – *da capo al fine* –, începem totul de la capăt. Vrei

să te vindeci de temerile tale? Singura rezolvare este credința adevărată. O credință adevărată în acel Dumnezeu, care vede totul, știe totul și simte totul. O credință în Acela care ține viețile noastre în mâinile Sale. O credință în acel Dumnezeu care, în mijlocul temerilor, nu este numai Domn, nu este numai Stăpân, ci este Tatăl nostru.

Vrei să te vindeci de mânia ta?

„Altul coboară înaintea mea.” Câtă supărare, câtă mânie ascund aceste cuvinte! Altul! Întotdeauna altul este de vină. Întotdeauna altul mă determină să păcătuiesc. De ce? Fiindcă nu vrem să ne vindem de mânia noastră. Ce sunt, de fapt, mânia și ura? După Stanley Jones, ele reprezintă „iadul care a început în noi”. Vrei să te vindeci de această mânie? Atunci, renunță la egocentrismul tău! Renunță la ideea că totul se învârtă în jurul tău. Golește-te de mânia ta, lăsând locul lui Isus Hristos! Atunci când El va ocupa locul eului în viața noastră, am făcut primul pas pentru a scăpa de mânie și supărare.

Vrei să te vindeci de singurătatea ta?

„N-am pe nimeni”, sunt singur. Este sentimentul cel mai distrugător în viața omului. Este „sentimentul de deșert” care domină viața noastră. De fapt, care este esența singurătății? Caut pe cineva, caut ceva..., dar vai, pe cine și ce? Tânjesc după cineva, doresc să ajung undeva, dar vai, după cine și unde? Singuri am venit în această lume și, în final, singuri vom pleca. Iar între aceste două singurătăți, de câte ori nu suntem tot singuri? Unica rezolvare este Isus, Fiul lui Dumnezeu: „Iată că vine ceasul și Mă veți lăsa singur” (Ioan 16:31). Singur? Fiul lui Dumnezeu? „Dar nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine.” Iată vindecarea! Chiar dacă suntem părăsiți de toți, Tatăl nu ne va lăsa. Chiar dacă nimeni nu stă lângă noi, El și atunci va rămâne. El a rămas singur în locul nostru, pentru ca noi să nu simțim acest sentiment.

Vrei să te vindeci de semiconvertirea ta?

„Nici rece, nici în clocot!” Converteți pe jumătate. Întorși la o comunitate, la o biserică, întorși la un pastor, dar nu la Isus. Viața noastră de credință este plină de necazuri, de probleme și suferințe. Motivul: semicreștinismul nostru. Iacov îl înșală pe Esau, pe tatăl său și fuge la Laban. Pe drum se întâlnește cu Domnul. Aude vocea Domnului. Oare este schimbat cu totul? Nu, fiindcă el încă Îi pune condiții lui Dumnezeu: „Dacă Dumnezeu va fi cu mine”, „dacă îmi va da pâine”, „dacă mă voi întoarce”. Viața sa ulterioară dovedește că a fost doar o semiconvertire. O fugă permanentă de la Esau la Laban, de la Laban la Esau. Înconjurat de păcate, rezultat al semiconvertirii. „Izbăvește-mă, Te rog, din mâna fratelui meu, căci mă tem de el!” Izbăvește-mă nu de păcate, ci de consecințele păcatului! Până când cercul se închide. În spatele lui este Laban, înaintea lui e Esau, dar deasupra lui e Dumnezeu. „Cum îți este numele? Iacov, înșelătorul.” Au fost, poate, primele cuvinte sincere ale lui Iacov față de Dumnezeu. Acum nu mai există condiții, nu mai există promisiuni, ci un om reînnoit. Poate că ne-am întors și noi la biserică, dar nu la Hristos. Poate că ne-am convertit și noi, numai că eul nostru a rămas cel vechi. Cum îți este numele? Teamă, îngri-

jorare, ură, mândrie, iubire de bani. Ți-e rușine să-ți spui numele? Nu e nicio problemă, dar pronunță-l odată! Până când nu-l vei pronunța, Dumnezeu nu poate să te vindece.

ȘI AZI, CA ÎN TRECUT, ISUS SE OPREȘTE LÂNGĂ NOI. VREI SĂ TE VINDECI? VREI SĂ AI EXPERIENȚA ADEVĂRATEI REDEȘTEPTĂRI?

Ai pe cineva!

Vrei să te vindeci? Și azi, ca în trecut, Isus Se oprește lângă noi. Vrei să te vindeci? Vrei să ai experiența adevăratei redeșteptări? Atunci, să știi că nu ești singur! El a venit și S-a oprit lângă noi, care stăteam pe patul păcatelor noastre. A venit ca să avem pe Cineva. A venit ca să avem viață în El. Deci, vrei să te vindeci? Poate că ai încercat până acum tot ce este omește posibil, dar azi mai trebuie să faci un pas.

Tatăl intră în camera fetei, pe care o găsește plângând, încercând să-și rezolve tema.

– Nu reușești? Întreabă el.

– Nu, spune printre lacrimi fetei.

– Dar tu ești o fetiță deșteaptă, adună-ți toate gândurile și încearcă.

– Dar tăticule, am încercat totul!

– Ai încercat totul, dar pe mine m-ai chemat în ajutor?

Am încercat totul pentru a ajunge la redeșteptare. N-am reușit. Dar Lui i-am spus ceva? I-am cerut ajutorul Lui? Dacă nu, să facem acum acest pas.

Doamne, stau bolnav înaintea Ta, dar Tu te oprești lângă mine! Îți mulțumesc că vrei să mă vindeci! Cât de ușor este acum totul când suntem împreună! Lasă-mă să rămân cu Tine, să rămân la picioarele Tale, fiindcă vreau să mă vindec!

LORANT SZENTAGOTAI ESTE MEDIC ȘI PREȘEDINTE AL CĂMINULUI PENTRU PERSOANE ÎN VÂRSTĂ „THEODORA” DIN CLUJ-NAPOCA.

ÎN TREBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. Doresc într-adevăr vindecarea sau sunt mulțumit de starea mea de „sănătate”?

2. Dacă da – sunt gata să mă ridic de pe patul vieții mele de semicreștin?

3. Dacă da – sunt gata să urmez cuvintele Marelui Medic: „De acum să nu mai păcătuiești”?

Duminică

Lucruri ascunse, dar văzute

IUBIREA LUI HRISTOS NE MOTIVEAZĂ

---

de **LARRY LICHTENWALTER**

Albert Einstein avea 5 ani când a văzut pentru prima dată o busolă. Acul l-a captivat. Indiferent de modul în care a sucit și a zgâlțâit vechea invenție, încercând să-l păcălească să arate într-o nouă direcție, acul busolei a găsit mereu drumul înapoi spre nordul magnetic. Este o *minune*, a crezut el.

Einstein spunea mereu povestea despre momentul când a simțit pentru prima dată că „ceva profund ascuns” trebuie să fie în spatele lucrurilor. Băiatul curios a studiat acele forțe ascunse și a devenit un mare fizician, care a identificat ceea ce noi nu am putut vedea, adică misterioasa legătură dintre energie și materie, nevăzutul care determină ceea ce este vizibil.

O minune pentru Pavel

Viața împreună cu Isus a fost minunea lui Pavel. Lucrurile nevăzute au fost la lucru în cea mai profundă parte a vieții sale, în care gândurile au germinat, valorile au fost construite și deciziile, începute. Lucrurile nevăzute au lucrat în viața lui interioară pentru a-i forma un caracter în care toți să poată vedea rezultatul harului minunat al lui Dumnezeu. Cum a funcționat? Explicația lui Pavel este fundamentală și simplă: „Căci dragostea lui Hristos ne strânge” (2 Corinteni 5:14). Cuvântul „a strânge” înseamnă „a încercui”, „a înconjura”, „a controla”, „a constrânge”. Pavel sugerează că suntem ținuți, ca într-o menhină, prin dragostea lui Hristos. Dar acest lucru este departe de o constrângere statică. Ea este dinamică, puternică.

Cu barca printre stânci

Imaginați-vă că sunteți la canotaj, în vârtejurile involburate ale râului din Canionul Colorado. Forța furioasă cu care circulă apa vă împinge încoace și încolo, printre rocile stâncoase. Nu poți înota împotriva curentului și nu poți apuca stâncile și să te urci pe ele. Te afli deci într-o direcție clar

definită spre care nu există nicio oprire, nicio cotitură sau ieșire. Ești ca într-o cursă, speriat de moarte, dar și încântat dincolo de imaginație.

Imaginați-vă că dragostea lui Hristos vă împrejmuiește ca pereții de stâncă ce se conturează pe fiecare parte a râului; nu poți fi distras la stânga sau la dreapta. Imaginați-vă dragostea Lui propulsându-vă înainte, precum apa curgătoare, puternică, dintr-un râu de munte; nu poți sta în același loc. Aceasta este dragostea care învăluie viața voastră – tot ceea ce sunteți și tot ce aveți. Aceasta este dragostea care vă schimbă radical viața, direcționând-o spre o singură țintă. Ai un centru. O pasiune. Un punct de referință. Un izvor de gândire și de acțiune. Isus Hristos! Această determinare va fi văzută de alții, pentru că, avându-L pe Hristos în inimă, viața voastră va fi transformată (2 Corinteni 5:15,17; Filipeni 2:21; 3:7-14).

Singurul lucru asupra căruia s-a concentrat Pavel a fost dragostea lui Hristos. „Căci pentru mine a trăi este Hristos”, le spune el credincioșilor din Filipi (Filipeni 1:21). Pentru el, Isus era ca nordul magnetic, reorientând invariabil busola sa morală și spirituală la fiecare pas.

„Ieșiți din minți” pentru Isus

V-ați jucat vreodată cu un câine din rasa *Labrador*? În timp ce vă veți apropia de el, va începe să zburde găfâind. Dacă veți învărti un băț deasupra capului, va începe și el să se rotească în jurul dvs., lătrând și sărind. Pare ieșit din minți – concentrat, nerăbdător, gata să sară. Nu trebuie să înveți un *Labrador* să aducă ceva. Face acest lucru din instinct. Pentru asta trăiește. E aproape nebun să alerge și să aducă un obiect. În momentul în care arunci bățul, înainte chiar să îl vadă, a și plecat după el. „Dacă ne-am ieșit din minți”, spune Pavel, „pentru Dumnezeu ne-am ieșit” (2 Corinteni 5:13). Cu alte cuvinte, suntem entuziaști, radicali, cu totul devotați pentru Hristos. La fel ca instinctul coplesitor al unui câine din rasa *Labrador*, suntem conduși de o viziune și o pasiune coplesitoare.

Privind la Pavel, știm că ceva nevăzut și puternic conștrânge ceea ce vedem: munca grea, pedepse cu închisoarea, bătaii, biciuiri și lovituri cu pietre, mii de kilometri pe drumuri accidentate și mări învolburate, oboseală, durere și nopți nedormite, zile de foame, de înfrigurare și de expunere, o zi și o noapte agățat pe o bucată de navă naufragiată. Ceea ce vedem sunt alegerile sale morale și spirituale, viața și stilul de viață, credința și credințioșia lui (2 Corinteni 6:3-10; 11:22-33; Filipeni 3:7-10).

Aceste exemple din viața sa oferă contextul în care el subliniază că dragostea lui Hristos îl obligă să nu mai trăiască pentru sine. Mesajul Evangheliei, prioritatea lucrării lui Dumnezeu pentru cei pierduți, poporul lui Dumnezeu, slava lui Dumnezeu – toate acestea au stat pe primul loc în gândurile lui Pavel mai mult decât orice altceva, mai ales el însuși: *Voi face orice pentru Isus. Gratuit. Fără să aștept ceva în schimb. Fără limite. Fără condiții. Indiferent de costuri.*

Merită să mori

Cum ajunge dragostea lui Hristos jos, în lumea interioară, a gândurilor, a sentimentelor, a valorilor și dorințelor cuiva? Cum devine ea o putere de control care poate forma interiorul cuiva, schimbând modul în care trăiește pe dinafară?

ISUS VREA SĂ LUCREZE ÎN PROFUNZIMILE FIINȚEI NOASTRE, CA EL SĂ DEVINĂ IZVORUL UNOR GÂNDURI ȘI FAPTE MINUNATE PENTRU NOI.

Pentru Pavel, această experiență este direct legată de inima fiecăruia prin înțelegerea realității morții Domnului Isus: „Căci dragostea lui Hristos ne strânge, fiindcă șocăm că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit. Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5:14,15).

Pavel se referă la moartea înlocuitoare a lui Hristos pentru noi și la ceea ce înseamnă pentru viața noastră: deoarece Hristos a murit, murim și noi! Murim față de eul nostru. Murim față de modul nostru egoist de a trăi. Murim față de patimile și poftetele care ne absorb și murim față de valorile lumii. Murim față de zonele de confort ale vieții noastre de zi cu zi.

Iubirea lui Hristos devine atunci în mod literal „o dragoste pentru care merită să mori”. „Am fost răstignit împreună cu Hristos”, exclamă Pavel, „și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2:20).

Această realitate nevăzută spune: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17). Devenim o nouă creație, o nouă persoană, atât în interior, cât și în afară. Totul este schimbat cu de-amănuntul. Ne pierdem interesul pentru lucrurile prețuite înainte. Întoarcerea este de necrezut, de neînțeles, dar extrem de reală.

Nevăzutul converge cu ceea ce se vede în cea mai adâncă parte din viața noastră, acolo unde gândurile germinează, opiniile se formează, valorile sunt urmărite și deciziile iau naștere. Suntem schimbați prin înnoirea lumii noastre interioare, datorită harului transformator și puterii Duhului Sfânt (Tit 3:3-7; Ioan 3:5-8; 1 Ioan 3:9). Isus devine noul nostru punct de referință. Trăim ca să-L înălțăm pe El. Onoarea Lui este cel mai important lucru. Lucrarea Lui este o prioritate.

VOI FACE ORICE PENTRU ISUS. GRATUIT. FĂRĂ SĂ AȘTEPT CEVA ÎN SCHIMB. FĂRĂ LIMITE. FĂRĂ CONDIȚII. INDIFERENT DE COSTURI.

Un turist care vizita un centru de misiune, în care o asistentă medicală avea grijă de rănilor cumplite ale unui leproș, s-a tras înapoi cu oroare și a mormăit: „Eu nu aș face asta nici pentru un milion de dolari!” Asistentă a răspuns, zâmbind: „Nici eu! Dar o fac pe gratis pentru Isus!”

Ce ai face pentru Isus pe gratis? Nimic? Totul? Există o limită? Există condiții? De ce ai face vreodată ceva pentru Isus?

Și viața noastră poate fi o minune. Fie că suntem la locul de muncă, fie în pauză, în misiune sau în repaus, **Isus vrea să lucreze în profunzimile ființei noastre, ca El să devină izvorul unor gânduri și fapte minunate pentru noi.**

Aceasta poate fi mai mult decât ne putem explica. Dar, constrânși de dragostea Lui, ne putem petrece restul vieții noastre încercând să-L înțelegem mai mult și mai mult.

LARRY LICHTENWALTER A FOST PASTORUL BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA DIN BERRIEN SPRINGS, MICHIGAN, PENTRU MAI MULT DE DOUĂ DEZENII. EL DEȚINE UN DOCTORAT ÎN ETICĂ DE LA ANDREWS UNIVERSITY ȘI A PREDAT ÎN MOD REGULAT LA SEMINARUL TEOLOGIC ADVENTIST DE LA UNIVERSITATEA ANDREWS. EL ȘI SOȚIA LUI, KATHIE, AU CINCI FII ȘI DOUĂ NURORI. RECENT, FAMILIA LICHTENWALTER A ACCEPTAT INVITAȚIA DE A SLUII LA UNIVERSITATEA DIN ORIENTUL MIJLOCIU, LIBAN, UNDE LARRY VA CONDUCE FACULTATEA DE TEOLOGIE ȘI INSTITUTUL DE STUDII ISLAMICE ȘI ARABE.

ÎNTREBĂRI PENTRU reflecție și discuții

1. Cum ar putea conștrângerea, chiar și din dragoste, să fie un lucru bun?
2. Care spune Pavel că este motivul pentru a trăi și de ce este așa?
3. De ce avem nevoie astăzi ca să trăim o experiență plină de „minuni” ca a lui Pavel?

Gândul lui Hristos

CE SE AFLĂ ÎN SPATELE RELAȚIILOR NOASTRE CU ALȚII?

Imaginați-vă o formă simplă de cruce. Aspectul unei catedrale, a unei săbii cu mânerul încrucișate, forma unui avion, molecule laminare de proteine, pietre funerare etc. Obiectele care au formă de cruce sunt „cruiforme”.

Acum, gândiți-vă la o minte sau o mentalitate în formă de cruce. Această mentalitate este spiritual și moral transformată de semnificația crucii. Iar crucea înseamnă jertfire de sine. Sacrificiul de sine, dăruirea de sine sunt atitudini care L-au condus pe Isus Hristos să Se golească pe Sine Însuși pentru alții, ca să ia chip de rob, să Se umilească „până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:8).

O viață de lepădare de sine

Imaginați-vă o viață în care vom alege calea iubirii, a reconcilierii, a păcii și în care ne dedicăm pentru binele altora. Imaginați-vă că sunteți de aceeași părere, că vă iubiți unii pe alți, că lucrați împreună cu un singur gând și cu un singur scop, în umilință și supunere reciprocă. Aceasta înseamnă să fim asemenea lui Isus: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2:5).

Privim cu venerație la disponibilitatea lui Hristos de a Se jertfi și la invitația de a-I urma exemplul. Acceptarea crucii este una dintre primele mișcări tectonice pe care adevărata renaștere o aduce inimii. O schimbare drastică în relația cu Hristos este urmată de o schimbare în raporturile cu ceilalți. Gândul lui Hristos conduce acum gândurile, răspunsurile și acțiunile noastre față de ceilalți. Gândul lui Hristos este acea realitate interioară care lucrează în spatele a tot ce se vede în legăturile noastre cu alții.

Un spirit iubitor de sine și plin de rivalitate își croiește drum în viața noastră de zi cu zi. Concurența, invidia, dezaordul, alienarea, ostilitatea și violența de orice fel alcătuiesc realitatea umană. Conflictul, într-o formă sau alta, este un lucru comun în viața noastră – în viața de familie, la locul de muncă, în comunitate, cu rudele noastre, în lume. Suntem porniți unii împotriva altora și împotriva lui Dumnezeu, uitând că noi ne aflăm de fapt în mijlocul marii lupte. Acesta

este modul în care gândim – o gândire competitivă, o atitudine de mulțumire de sine, care este hotărâtă să urmeze propria voință și propriul drum. Căutăm câștigul chiar și în detrimentul păcii, al cooperării și al dragostei. Viața ne arată că se poate întâmpla cu oricine, oriunde, oricând. Războaie de voință, de putere, de control și de gândire sunt inevitabile. Niciun loc nu este în afara limitelor, nimeni nu este scutit.

Dar gândul lui Hristos poate rupe cercul vicios din viața noastră.

Gândul lui Hristos

În Filipeni 2, Pavel vorbește despre gândirea lui Isus în legătură cu Dumnezeu și în legătură cu ființele umane pierdute. Este o descriere mișcătoare: deși era Dumnezeu, Isus nu a ținut ca prerogativele sau drepturile Sale divine să fie exploatate în propriul Său avantaj, ci S-a golit pe Sine, S-a smerit și a fost răstignit pe o cruce (versetele 6-8).

Gândul lui Hristos ajunge înapoi în eternitatea trecută – înainte de crearea lumii noastre, înainte ca egoismul, rivalitatea și conflictul să explodeze în ceruri și să învâluiască lumea noastră. El a fost Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii (Apocalipsa 13:8). Isus a acționat, în viață și în moarte, având în vedere voința și caracterul Tatălui Său: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9); „Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu” (Ioan 14:7). Acțiunea Fiului de a muri pe cruce a fost un act de conformare cu voința lui Dumnezeu. A avea gândul lui Hristos este o calitate a caracterului lui Dumnezeu. Există o legătură puternică între Tatăl, Fiul și cruce. Dumnezeu este cunoscut prin crucea lui Hristos.

Această descriere a umilinței lui Isus are loc în contextul rivalității dintre creștinii din Filipi. Atitudinea lor egoistă, individualistă a fost contrară atitudinii de dăruire, de sacrificiu de sine a lui Hristos. Unitatea întregului grup a fost amenințată. Numai atitudinile și acțiunile care reflectă mintea lui Hristos ar putea restabili pacea în aceste relații tensionate. De aceea, apelul este: „Faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dra-

goste, un suflet și un gând. Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă, ci, în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci la foloasele altora. Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2:2-5).

**„SĂ AVEȚI ÎN VOI GÂNDUL ACESTA,
CARE ERA ȘI ÎN HRISTOS ISUS:
EL, MĂCAR CĂ AVEA CHIPUL LUI
DUMNEZEU, TOTUȘI N-A CREZUT
CA UN LUCRU DE APUCAT SĂ FIE
DEOPOTRIVĂ CU DUMNEZEU,
CI S-A DEZBRĂCAT PE SINE ÎNSUȘI
ȘI A LUAT CHIP DE ROB, FĂCÂNDU-SE
ASEMENEA OAMENILOR.”
(FILIPENI 2:5-7)**

Pavel știa ce cere. Întâlnirea sa, pe drumul Damascului, cu Isus Hristos l-a luat prin surprindere. A fost o experiență uimitoare a harului care a adus convertirea în inima lui. A fost o schimbare dramatică și radicală de direcție. El era un om cu voință puternică, mândru și egoist, obraznic, agresiv, încăpățânat, fără inimă, plin de ură, neînduplecat și violent (1 Timotei 1:13; Faptele 8:3; 22:4,5). El a luat cu asalt viața oamenilor nevinovați, lăsând în urmă distrugere, durere și moarte.

Puterea crucii

Apoi, el l-a întâlnit pe Isus, care nu ținea la drepturile Sale, ci s-a golit pe Sine, s-a smerit, a fost răstignit pe o cruce pentru el – persecutorul mândru, încăpățânat, egoist, violent. Pavel a fost zguduit până în profunzimea sufletului, marcat de viziunea gândului lui Hristos. El a vrut ca lucrarea și propria viață să arate o istorie care corespundea cu „povestea crucii”: „Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru. Căci noi, cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor. Astfel că, în noi lucrează moartea, iar în voi, viață” (2 Corinteni 4:10-12). **Prin modul lui de viață, Pavel exemplifică evenimentul crucii.**

Existența noastră creștină trebuie să fie transformată după chipul lui Hristos, în care nu se face nimic pentru sine sau din rivalitate. A avea gândul lui Hristos înseamnă acțiunea continuă de a muri în Hristos, care produce în noi o persoană asemenea Lui. A fi duhovnicești înseamnă că am învățat mesajul crucii într-o asemenea manieră, încât ne-a transformat întreaga existență după chipul lui Hristos. A fi asemenea Lui înseamnă să trăim o viață caracterizată de dragoste jertfitoare, în care puterea se manifestă prin slăbiciunea noastră, în care alegem calea păcii, a reconcilierii, a unității și a iubirii.

Fiți ca Isus!

George și colegul lui de muncă erau într-un permanent conflict. El devenea din ce în ce mai mânios și mai plin de ură ca răspuns la cuvintele și comportamentul colegului. Mânia și amărăciunea i-au umplut inima. Iubirea putea totul, însă dispărea. Apoi Dumnezeu i-a vorbit în adâncul inimii lui: „George, dacă Fiul Meu ar lucra cu colegul tău, nimic din ce el ar face vreodată n-ar putea să-L determine să-l iubească mai puțin. Nu ar fi nimic care să-L împiedice să-i ofere iertare, slujire sau să pună persoana lui mai presus de Sine. George, dacă Fiul Meu ar lucra cu colegul tău, nimic din ceea ce el ar putea face nu l-ar determina să fie mânios sau plin de ură ca răspuns la cuvintele și comportamentul lui. Nimic. Dacă Fiul Meu ar lucra cu colegul tău, El ar lăsa deoparte propria persoană, așa cum a făcut-o deja la Calvar.”

Imaginați-vă implicațiile gândului lui Hristos în propria noastră viață. Ce diferență ar fi în relațiile noastre? Inimile sunt un câmp de luptă important în marea controversă. Ce vom alege? Îi vom permite lui Hristos să ne conducă gândurile, răspunsurile și modul în care ne raportăm la ceilalți? Vom alege calea lipsită de rivalitate? Vom fi împăcați? Suntem dispuși să lăsăm deoparte calea sau voința noastră de dragul altora – pentru Isus?

**DEȘI ERA DUMNEZEU, ISUS NU A ȚINUT
CA PREROGATIVELE SAU DREPTURILE
SALE DIVINE SĂ FIE EXPLOATATE
ÎN AVANTAJUL SĂU.**

Acest gând al lui Hristos nu poate fi însușit prin propriul efort. Numai Duhul lui Dumnezeu poate împuternici și direcționa inimile spre dragoste, pace, îndelungă răbdare, autodisciplină și altruism (Galateni 5:16-18,22-24). La fel ca apostolul Pavel, această lucrare începe când suntem legați de evenimentul răstignirii și de gândul lui Hristos. Moartea lui Isus oferă o imagine autentică a naturii reale a rivalității și este singura modalitate prin care oricare dintre noi îi poate face față cu adevărat. În puterea Duhului Sfânt, să alegem să trăim o viață schimbată!

ÎN TREBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. Care este adevărata natură a rivalității?
2. Ce înseamnă a avea „gândul lui Hristos”?
3. În ce moduri specifice putem coopera cu Duhul Sfânt, astfel încât să putem avea „gândul lui Hristos”?

Marți

La ce mă gândesc?

SENSIBILITATE MORALĂ ȘI INFLUENȚĂ SPIRITUALĂ

In mai multe orașe ale lumii, au fost organizate expoziții de corpuri umane. Ca în toate expozițiile de acest fel, pielea unor oameni morți a fost complet îndepărtată pentru a expune mușchii, tendoanele, ligamentele. Mușchii au fost îndepărtați de pe spate până la nervii din măduva spinării, iar cutia craniană a fost înlăturată pentru a se vedea creierul. Din față, creierul iese deasupra frunții. Din spate, se poate vedea coloana vertebrală de la baza creierului până la prima vertebră lombară, unde se ramifică în rădăcini sciaticice; se pot vedea și nervii care se desfășoară sub fiecare gambă, până la talpă. Se pot observa rădăcinile dorsale, coloana vertebrală și ramificațiile ganglionilor rădăcinii dorsale în alte părți ale corpului.

Un lucru este foarte evident din toate aceste imagini, și anume creierul este strâns legat de fiecare parte a corpului. Este deci nevoie de creier pentru tot ceea ce facem.

O astfel de expoziție a corpurilor umane accentuează adevărul inevitabil că oamenii sunt mult mai mult decât un simplu corp și un creier. Fiziologic vorbind, creierul este esențial pentru existența și identitatea umană. Este greu de imaginat că aproximativ un kilogram și jumătate de creier (asta înseamnă: 100 de miliarde de neuroni, care conduc 70 000 de gânduri, dirijează 103 000 de bătăi ale inimii, 23 000 de respirații și mai mult de 600 de mușchi în fiecare zi) joacă un rol atât de important în determinarea naturii și valorii vieții noastre. În interiorul fiecărui creier este o lume ascunsă a gândurilor pe care expoziția respectivă nu poate nici să o disece, nici să o afișeze. Este o lume a conștiinței de sine, a intelectului, a rațiunii, a imaginației, a emoțiilor, a valorilor, a dorințelor, a discernământului moral, a spiritualității, a convingerii, a voinței, a personalității și a caracterului.

Perspectiva biblică

Scriptura include această lume ascunsă a minții în imaginea sa cu privire la o viață schimbată: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea min-

ții voastre ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12:2). O minte înnoită aduce transformare vieții, în ciuda constrângerii neîncetate a lumii contemporane.

În primul capitol din epistola către Romani, Pavel urmărește spirala descendentă a gândirii umaniste care duce la decădere morală și la respingerea lui Dumnezeu (Romani 1:18-32). Dar există promisiunea că acest declin moral poate fi anulat, pe măsură ce ne hrănim inima cu gânduri legate de ceea ce este important pentru Dumnezeu: ceea ce este bun, sfânt și desăvârșit din punct de vedere moral/spiritual. În acest fel, măsura expunerii noastre morale și spirituale determină lupta noastră împotriva lui Satana: „Mă bucur dar de voi și doresc să fiți înțelepți în ce privește binele și proști în ce privește răul” (Romani 16:19). Acesta este principiul nevinovăției morale. Nu putem găsi nicăieri o perspectivă mai clară asupra minții umane. Când luăm în considerare modul în care redeșteptarea condiționează schimbarea vieții noastre, ne dăm seama de faptul că gândurile intime joacă un rol important.

Mai bun decât Apple¹

Afișajul de tip „retină” este o tehnologie folosită de Compania Apple pentru ecranele cu cristale lichide. Această companie pretinde că acestea au o densitate de pixeli suficient de mare, încât ochiul uman nu poate observa compoziția imaginii (pixelarea) de la o distanță normală. Tehnologia de tip „retină” este folosită pentru mai multe produse Apple și fiecare este conceput pentru a avea o imagine optimă.

Dar niciun ecran sofisticat nu egalează performanțele minții umane – a vedea, a auzi, a imagina, a simți sau a expune realitatea în conștiința noastră. Țesuturile din creierul nostru au înregistrat și au stocat miliarde și miliarde de amintiri: sunetul unei șoapte de acum 30 de ani; ura nutrită încă din copilărie; încântarea pe care nu am experimentat-o niciodată, dar ne-am imaginat-o de multe ori; presiunea

exactă a unui singur deget pe o singură coardă; curba exactă a unei buze, a unui deal, a unei ecuații; mirosul unei grădini; imaginea unui fir de iarbă; toate cărțile citite și filmele vizionate; mesajele văzute pe panouri; programele radio ascultate; imnurile cântate; rugăciunile rostite. Totul e acolo. Mințile noastre sunt biblioteci vii.

Lucrul liniștitor este că suma totală a tot ce am pus în mintea noastră reprezintă ce fel de persoane suntem astăzi și vom fi mâine. Noi nu înțelegem deplin cum această vastă bibliotecă vie se transpune în comportamentul de zi cu zi, dar ceea ce știm este că, pe măsură ce trec anii, devenim din ce în ce mai mult „prizonieri ai bibliotecii noastre”. Odată ce imaginile, experiențele și ideile sunt stocate în arhivele din mintea noastră, nu există niciun buton de ștergere.

Modelarea unei minți divine

Pavel are un motiv întemeiat să scrie: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12:2). El ne amintește că orice forță care se infiltrează în mintea noastră ne va modela gândirea, caracterul și comportamentul. El face aluzie la puterea grupurilor sociale, normelor culturale, instituțiilor, viziunilor lumii, mass-mediei, divertismentului, muzicii, ficțiunii, modei, sportului și tradițiilor de a modela individul. Când pune în contrast înnoirea minții noastre cu chipul veacului acestuia, Pavel ne invită să trăim pentru Dumnezeu, nu pentru lume.

UNELE LUCRURI TREBUIE SĂ FIE LĂSATE NEAUZITE, NEVĂZUTE, NECITITE, NEEXPERIMENTATE, NEROSTITE, NEVIZITATE, NEIMAGINATE, NECUNOSCUTE. GÂNDURILE TREBUIE SĂ FIE LIMITATE, CONTROLATE ȘI ÎMPIEDICATE SĂ STĂRUIE ASUPRA LUCRURILOR CARE VOR SLĂBI ȘI VOR MURDĂRI SUFLETUL.

Când îl vom întâlni pe Isus Hristos și ne vom preda viața Lui, mintea noastră va dobândi un nou mod de gândire și o nouă capacitate de a curăța vechile moduri de gândire. Devenim oameni noi, cu valori și dorințe NOI (2 Corinteni 5:17). Chiar și „duhul” minții noastre este reînnoit (Efeseni 4:23; Romani 12:2; 1 Corinteni 2:12-14; Efeseni 1:18,19).

Prin studierea Bibliei, capacitatea noastră de a ne confrunta cu probleme morale crește (Evrei 5:14). Hristos devine obiectivul nostru (Filipeni 1:21). Drumul Său de renunțare de sine devine drumul nostru (Filipeni 2:1-8; 1 Corinteni 2:16). Așa cum Isus a hrănit puritatea morală, umplându-și mintea cu Scriptura, căutând mereu ceea ce era pur și plăcut Tatălui Său și înălțător altora (Luca 2:40), tot așa vom face și noi.

Exersarea minții

Noi trebuie să exersăm noua noastră capacitate de a gândi, setându-ne mintea mai degrabă la lucrurile Duhului decât la lucrurile firii pământești (Romani 8:5-8). Trebuie să lăsăm Cerul să ne umple gândurile și să nu ne gândim doar la lucrurile de pe pământ (Coloseni 3:2). Privind la Isus, vom deveni din ce în ce mai mult asemenea Lui în gândirea noastră (2 Corinteni 3:18; Evrei 12:1-3).

Cu alte cuvinte, unele lucruri trebuie să fie lăsate neauzite, nevăzute, necitite, neexperimentate, nerostite, nevizitate, neimaginabile, necunoscute. „Gândurile trebuie să fie limitate, controlate și împiedicate să stăruie asupra lucrurilor care vor slăbi și vor murdări sufletul.”² Facem acest lucru prin păstrarea minții noastre concentrată asupra lui Isus Hristos (Romani 8:5-8) și reînnoind-o periodic prin contemplarea gândurilor și a voinței lui Dumnezeu pe care o găsim în Sfânta Scriptură (Romani 12:2; Psalmii 1:2; 119:9-16,99).

Organizarea minții

Deoarece nu există niciun refugiu față de influența culturii lumesti, suntem chemați să ne administrăm propriile noastre minți. Există o diferență între ceea ce alegem să vedem sau să experimentăm și ceea ce vine la noi în decursul vieții. Nu vă conformați. „Lasă-L pe Dumnezeu să te transforme într-o nouă persoană prin schimbarea modului în care gândești” (vezi Romani 12:2). Într-o vreme în care totul era rău și decăzut, Enoh obișnuia să se retragă pentru a-și cerceta propriile gânduri în prezența sfântă a lui Dumnezeu. Înconjurat de atracții și sunete corupte, susținute de bogăția și cultura națiunii celei mai civilizate din acea vreme, Iosif, trăind în Egipt, „a fost ca unul care n-a văzut și nu a auzit. El nu permitea gândurilor sale să zăbovească asupra unor subiecte interzise”¹. Sensibilitatea morală și influența spirituală au crescut în cei doi, pe măsură ce își dedicau mintea lui Dumnezeu.

Când luăm în considerare modul nostru de gândire, Isus ne invită să ne întrebăm fiecare: „La ce mă gândesc?”

¹ Se citește EPĂL. Este numele unei companii americane ce produce calculatoare și telefoane mobile.

² Ellen White, *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 107, în orig.

ÎNTREBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. Ce imagini și gânduri ne umplu mintea în viața de fiecare zi?
2. Insistăm mai mult pe ce este bun și pur sau pe ce este rău și corupt?
3. Ce putem face pentru a deveni administratori mai buni ai minții noastre?

Miercuri

Cinstit și totuși... necinsit!

A TRĂI ÎN INTEGRITATE

Un om din California s-a oprit la un magazin pentru a comanda ceva de mâncare pentru el și tânăra femeie care îl însoțea. Din neatenție, vânzătorul i-a dat cutia pe care o folosea drept camuflaj pentru a transporta încasările zilnice la bancă.

Omul a luat cutia și a plecat mai departe împreună cu tânăra. Când s-au oprit într-un parc să-și savureze comanda, au descoperit aproape 10 000 de dolari în cutie.

Dându-și seama că a fost o greșeală, el a revenit și a înapoiat cutia vânzătorului. Acesta a rămas uimit:

– Vreau să sun la ziare ca să scrie povestea și să vă facă poze. Dumneavoastră sunteți cel mai cinstit om din oraș.

– Oh, nu, nu faceți asta! l-a rugat bărbatul.

– De ce nu?

– Vedeți dumneavoastră, eu sunt căsătorit, iar femeia care mă însoțește nu este soția mea!

Cinstit, dar totuși necinsit!

Sincer? Nu! Deloc. Integritatea nu poate fi compartimentată. Există o consecvență internă, opusă ipocriziei. Integritatea este definită ca un fel de a fi complet, unit, fără diviziune, autentic. Ea vine din lumea matematică – un întreg este un număr întreg (1, 2, 3 etc.), nu o fracție (care este doar o parte dintr-un întreg). În etică, integritatea este considerată ca fiind autenticitatea sau coerența gândurilor, a acțiunilor și a cuvintelor. Aceasta înseamnă a fi ceea ce spunem că suntem. Făcând ceea ce spunem că facem constituie o vorbire adevărată. Integritatea definește ceea ce suntem – oameni sinceri, nu doar oameni ai adevărului.

Reînnoirea atinge totul

Scriptura leagă redeșteptarea noastră de sinceritate: „Și să vă înnoiți în duhul minții voastre și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care le dă adevărul. De aceea, lăsați-vă de minciună: «Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul», pentru că suntem mădulare unii altora” (Efeseni 4:23-25). Cu

noua identitate pe care o avem în Hristos după convertire, integritatea începe să ocupe un loc central. Îmbrăcarea cu omul cel nou în Hristos presupune să lăsăm la o parte falsitatea și să vorbim numai adevărul cu cei din jurul nostru. Vorbirea sinceră devine un tipar pentru modul în care vorbim. Trăirea adevărului devine un fundament pentru încrederea reciprocă în toate relațiile noastre. Acest adevăr exprimă atât neprihănire, cât și sfințenie (Efeseni 4:24). „Sfințenia adevărului” întinde viziunea noastră morală, dincolo de doctrină și teologie, la Dumnezeu Însuși, care este sfânt (vezi Apocalipsa 15:4). Realitatea profundă este că adevărul și autenticitatea sunt personale.

Adevăr în acțiune

„Ce este adevărul?” l-a întrebat Pilat pe Isus. Este o întrebare bună, poate cea mai profundă din întreaga Biblie (Ioan 18:38). Aceasta reflectă cultura și viziunea noastră seculară asupra lumii. Adevărul se află în centrul a ceea ce suntem ca ființe morale. Întrebarea care urmează este: Sunt un om sincer?

Înainte ca Pilat să întrebe, Isus declarase deja: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14:6). Aceasta este o definiție biblică îndrăzneată: Isus este adevărul. Natura Sa și spiritul Său sunt adevărul. În esența sa, adevărul este o Persoană. Acest lucru înseamnă că adevărul este personal. Nu este abstract. Este, în primul rând, o chestiune de caracter și este exprimată în acțiuni sau cuvinte de către o persoană. Învățăturile lui Isus sunt adevărate, deoarece ele arată cine este El. Așadar, adevărul ne aduce într-o relație personală chiar cu Sursa vieții autentice – Isus Hristos. Persoana Lui întâlnește persoana noastră, oferind astfel autenticitate trăirilor și acțiunilor noastre. Persoana Lui ne oferă un exemplu, speranță, curaj și puterea de a trăi adevărul într-o lume plină de înșelăciune și iluzie.

Adevărul ne cere să cercetăm consecvența noastră morală. „Sunt un om sincer? Sunt eu, ca Isus, sincer până în adâncul ființei mele?”

Adevărul rămășiței

Cartea Apocalipsa descrie poporul lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului ca fiind fără pată și integru, chiar cu riscul vieții și averii. Nicio minciună și nicio falsitate nu sunt descoperite în gura celor care Îl urmează pe Miel; ei sunt fără prihană (Apocalipsa 14:5). Viziunea îl uimește pe Țefania, care spune: „Rămășițele lui Israel nu vor mai săvârși nelegiuire, nu vor mai spune minciuni și nici în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare. Ci vor paște și se vor odihni și nimeni nu-i va tulbura” (Țefania 3:13). Poporul lui Dumnezeu imită și reflectă adevărul lui Hristos, atât în cuvânt, cât și în acțiune, pentru că El este numit credincios și adevărat (Apocalipsa 19:11; 3:14). Acesta este modul în care ei gândesc. Mîntea lui Hristos a devenit propria lor minte (cf. Apocalipsa 7:1-14; 14:1-5).

Diferența dintre forțele răului și urmașii Mielului se vede în contrastul dintre înșelăciune și adevăr, adică ceea ce iese din gură (Apocalipsa 12:15,16; 13:5,6; 16:13,14; 14:5). Numai oamenii sinceri vor putea să intre în Cetatea sfântă (Apocalipsa 21:27; 22:14,15). Referirea la cei care iubesc minciuna și trăiesc în minciună ridică problema discrepanței dintre a fi și a face (Apocalipsa 21:8; 22:11,15; 2 Tesaloniceni 2:7-13; Ioan 3:19-21). Adevărul este o orientare morală. A „iubi... minciuna” este mai mult decât a „practica minciuna”. O tendință spre falsitate duce la minciună. Persoana care iubește minciuna se înrudește cu tatăl minciunii (Ioan 8:44). Ceea ce suntem în sufletul nostru determină acțiunile noastre exterioare. Angajamentul nostru față de adevăr este verificat prin cuvintele și faptele noastre. Trebuie să fim, în primul rând, oameni sinceri, dacă dorim să vorbim sau să trăim sincer. Autenticitatea este ceva mai profund decât doctrina sau reprezentarea teoretică a lui Dumnezeu. Este vorba despre fiecare aspect al vieții noastre. Aspectele religioase și morale sunt indivizibile.

Adevăr și redeșteptare

De ce Scriptura leagă tot mereu redeșteptarea de autenticitate? Deoarece încrederea este fundamentul relațiilor autentice. Comuniunea necesită deschidere și onestitate. Nu poate fi nicio comuniune reală între oameni falși. Dacă suntem nesinceri cu alții, aceasta ne transformă în oameni falși. Suntem chemați să fim un întreg, astfel încât să putem păstra și construi o relație de partășie. Integritatea ne face liberi să trăim cu fratele nostru, cu soțul sau soția, cu un coleg sau cu un prieten. Ne putem uita în ochii altei persoane fără rușine sau vinovăție. Suntem un întreg atât unul pentru altul, cât și pentru Dumnezeu. Adevărul ne permite să ne uităm la noi înșine în oglindă. Aceasta ne va permite, de asemenea, să ne uităm în ochii Mântuitorului nostru (Apocalipsa 1:14; 2:18; 5:6; 6:16; 19:12; 20:11).

Nu există excepții sau grade de adevăr. „Dumnezeu cere ca adevărul să-l caracterizeze pe poporul Său chiar și în cel mai mare pericol.”¹

În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Betsie Ten Boom le-a dezvăluit naziștilor faptul că ea și familia ei ascundeau niște evrei. Bătaia la ușa lor a venit pe neașteptate, transmițând un fior de groază tuturor celor care stăteau în jurul mesei, servind cina. Pe măsură ce Corrie, sora ei, parcurgea tiptil drumul spre ușă, toți s-au grăbit să dea masa la

o parte și să ridice covorul de pe podea; au deschis trapa de sub covor, și-au luat farfuriile, argintăria și tot ce putea da impresia de o mare agitație și au coborât repede în întuneric. În momentul în care Gestapo-ul a năvălit pe ușă, Betsie stătea la masă ca și cum numai ea, tatăl ei și Corrie ar fi cinat. După ce au verificat minuțios împrejurimile și nu au găsit pe nimeni, ofițerul responsabil i-a cerut familiei Ten Boom să-i spună unde îi ascundeau pe evrei.

– Știu că sunt aici. Nu mă mințiți!

După câteva momente de tăcere tensionată, Betsie, în cele din urmă, i-a spus:

– Sunt sub masă.

Corrie aproape a făcut un atac de cord. Ofițerul, cu toate acestea, nu a luat-o în serios pe Betsie.

– Nu râde de mine! Unde sunt?

– Sunt sub masă, repetă ea, arătând din nou podeaua de sub masă. El doar a pufnit și a ieșit afară.

Corrie și-a muștră sora mai târziu:

– De ce le-ai spus că erau sub masă? Am fi putut pierde totul.

Dar Betsie a fost neclintită. Ea a ales să fie sinceră, deoarece doar așa putea reflecta gândirea lui Hristos. Ea s-a încrezut în El, indiferent de consecințe și a spus adevărul întotdeauna. Dar, uimitor, când Betsie a ales să-i spună adevărul ofițerului Gestapo-ului, Dumnezeu a folosit acel adevăr pentru a-i distra atenția. Găsind de necrezut o astfel de afirmație, acesta a plecat.

Dar suntem oare în siguranță atunci când ne încredem în Isus în ce privește adevărul, sinceritatea și în rostirea adevărului? Da, suntem, dacă Isus este punctul nostru de referință. Integritatea din adâncul inimilor noastre va reflecta întotdeauna legătura noastră cu Hristos. Vom fi oameni sinceri, nu doar oameni care cunosc adevărul.

„Veniți, fiilor, și ascultați-mă, căci vă voi învăța frica Domnului. Cine este omul care dorește viața și vrea să aibă parte de zile fericite? Ferește-ți limba de rău și buzele de cuvinte înșelătoare!” (Psalmii 34:11-13).

¹ Ellen White, *Patriarhi și profeți*, p. 214, în orig.

ÎN TREBĂRI PENTRU reflecție și discuții

1. Cum ai reacționa dacă ai găsi o sumă mare de bani în sacoșa de cumpărături? Ce principii ar ghida decizia ta?
2. Sunt autenticitatea și integritatea într-adevăr atât de importante? La urma urmei, toți suntem păcătoși și mântuiți prin harul lui Dumnezeu.
3. De ce este adevărul atât de important pentru poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului? Este el considerat ca având un standard mai înalt decât toți ceilalți păcătoși de-a lungul istoriei?
4. De ce a pretins Isus că El este adevărul? Cum putem comunica acest adevăr într-o lume care se delectează în relativism?

Ce trebuie să dăm?

SĂ FACEM TOT CE PUTEM CU TOT CE AVEM

Marcu 10:17-22

In căutarea unei cariere: tânăr plăcut, înstărit, optimist, căruia îi place să călătorească, stagiul militar efectuat.

Ofertă de loc de muncă: misionar în Africa Centrală. Trebuie să fie pregătit pentru lipsuri, boală și o posibilă moarte violentă.

Numai Dumnezeu putea să aducă la un loc aceste două anunțuri și să creeze povestea lui James Hannington, primul episcop anglican din Africa Ecuatorială. Deși alți misionari au servit mai mult și sunt mai bine cunoscuți, Societatea Misionară a Bisericii (CMS) a declarat: „Episcopul Hannington a făcut pentru Africa mai mult prin moartea lui decât în viața lui.”

La un moment dat, tânărul a trăit o transformare personală, devenind mult mai interesat de salvarea de suflete decât de acumularea de averi. Omorârea a doi misionari ai Societății Misionare a Bisericii (CMS), pe malurile Lacului Victoria, l-a provocat pe Hannington. În 1882, el a condus o echipă evanghelică în sălbăticia din Uganda, unde un rege ugandez periculos, numit Mwanga, a ordonat ca Hannington să fie ucis. Pe 29 octombrie 1885, Hannington a fost condamnat la moarte. Un supraviețuitor a povestit ultimele momente din viața episcopului.

„Duceți-vă și spuneți-i regelui vostru că am câștigat intrarea în Uganda cu sângele meu”, le-a spus Hannington atacatorilor înainte să se prăbușească la pământ într-o baltă de sânge. Când vestea s-a răspândit în Anglia, în săptămânile care au urmat, cincizeci de bărbați, inspirați de angajamentul și sacrificiul lui Hannington, s-au oferit voluntari în misiunea din Africa.

Inspirați de sacrificiul altora. Inspirând sacrificiul multor oameni. Cine sau ce ne inspiră să ne sacrificăm pentru Hristos? Există un loc sau un departament care trezește cele mai adânci visuri și dorințe să Îi servim Lui?

Generozitate la superlativ

Secole mai devreme, un alt tânăr energetic, prosper și interesat de lucruri spirituale văzuse iubirea manifestată de Hristos față de copiii aduși la El, văzuse cât de duios îi primise, cum îi luase în brațe și inima lui s-a aprins de iubire pentru Isus. El dorea să fie asemenea lui Isus. Tânărul a fost atât de mișcat, încât a fugit, la propriu, după Isus, aruncându-se la picioarele Lui, și l-a întrebat: „Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?” (Marcu 10:17)

Întrebarea lui se referea la modul în care putea să fie salvat, dar Isus a dorit să-i încerce sinceritatea acestui tânăr: „Îți lipsește un lucru: du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea și urmează-Mă” (vers. 21). Mântuitorul dorea să-i ofere acea putere de discernământ care să-l facă în stare să-și vadă nevoia de consacrare a inimii și de bunătate creștină.

Isus l-a iubit pe acest tânăr. Isus a văzut în acest om un conlucrător cu El în lucrarea de mântuire, exact ajutorul de care avea nevoie. Dacă s-ar fi așezat sub călăuzirea lui Hristos, ar fi devenit o putere spre bine. El dorea să-l facă să-I semene, o oglindă care să reflecte chipul lui Dumnezeu. El dorea să dezvolte partea bună a caracterului acestui om și s-o sfințească pentru a-I sluji Domnului.²

Nu numai că trebuie să ne punem comorile unde este inima noastră, dar trebuie să experimentăm ceva cu adevărat revoluționar: generozitatea radicală – la superlativ. Dumnezeu este un Dumnezeu al generozității exprimate la cel mai înalt nivel posibil. Dumnezeu a iubit lumea noastră (pe noi) atât de mult, încât S-a sacrificat pe Sine (Ioan 3:16).

Când Dumnezeu a luat în calcul planul de mântuire al sufletelor noastre, El nu a întrebat niciodată: „Ce pot salva?”, ci a întrebat: „Ce trebuie să dau?” El S-a dat pe Sine. A dat pe Însuși Fiul Său. A dat Cerul. El încă revarsă toate resursele cerului și ale Duhului Sfânt pentru acel vis minunat de a ne salva.

Când a dorit să îi încurajeze pe creștinii din Corint să devină oameni foarte generoși, Pavel le-a atras atenția despre acest adevăr referitor la Dumnezeu: „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8:9).

Mai târziu, Pavel a împărtășit modul în care această generozitate radicală s-a manifestat în viața lui: „Și eu voi cheltui prea bucuros din ale mele și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre. Dacă vă iubesc mai mult, sunt iubit cu atât mai puțin?” (2 Corinteni 12:15). În viața reală, aceasta a însemnat multe greutăți, întemnițări, bătăi, experiențe care i-au pus viața în pericol, împietririi, eșecuri, extenuare și călătorii periculoase, nopți nedormite, foame și sete, frig și lipsă de îmbrăcăminte, griji pentru toate bisericile (vezi 2 Corinteni 11:23-31).

Când Cuvântul lui Isus Hristos prinde rădăcini în viețile noastre, generozitatea lui Dumnezeu devine modelul care inspiră și definește deciziile pe care le luăm și direcția vieții. La fel ca Isus, bucuroși devenim săraci, jertfind viața noastră pentru a îmbogăți viața altora, nu numai a familiei și a prietenilor, ci și a celor care sunt respinși, incluzându-i pe dușmani și pe cei neiuubiți.

La fel ca Dumnezeu, noi nu vom mai întreba: „Ce pot salva?” Mai degrabă vom întreba: „Ce trebuie să dăm?” Cu cât vedem mai mult nevoile acestei lumi, cu atât mai mult vom fi obligați să dăruim în numele lui Isus.

NU NUMAI CĂ TREBUIE SĂ NE PUNEM COMORILE UNDE ESTE INIMA NOASTRĂ, DAR TREBUIE SĂ EXPERIMENTĂM CEVA CU ADEVĂRAT REVOLUȚIONAR: GENEROZITATEA RADICALĂ – LA SUPERLATIV.

John Wesley (1703-1791) a făcut odată o achiziție pentru apartamentul lui mic. El tocmai își cumpărase niște tablouri pentru camera sa, când una din cameriste a venit la ușa lui. Era o zi de iarnă și el a remarcat că haina pe care o purta aceasta era prea subțire pentru vremea de afară. Și-a deschis portofelul ca să îi dea bani pentru un palton, dar și-a dat seama că avea prea puțini. Îl durea că Domnul nu era mulțumit de modul în care își administrase banii. S-a întrebat: Va spune Domnul: „Bine, rob bun și credincios? Ți-ai decorat pereții cu banii care ar fi putut să scutească această biată femeie de frig! O, dreptate! O, milă! Nu sunt aceste tablouri sângele acestei biete servitoare?”

A procedat Wesley greșit când a achiziționat tablourile? Bineînțeles că nu! Deși, așa cum conștientizase și el, acea achiziție era un obiect de artă inutil din perspectiva unei femei fără o haină potrivită.

O schimbare de perspectivă

Perspectiva despre posesiunile noastre se schimbă radical când ochii noștri sunt deschiși către nevoile lumii și către măreția planului de mântuire al Lui Dumnezeu pentru cei care sunt pierduți, suferinzi sau săraci.

Când avem curajul să vedem nevoile din jurul nostru, Hristos va schimba dorințele noastre și vom dori să sacrificăm resursele noastre pentru slava numelui Său. Vom începe să ne gândim dacă unele lucruri din viața noastră pot să fie catalogate mai degrabă ca lucruri de lux decât ca necesități.

În predica sa celebră referitoare la gestionarea banilor, Wesley afirmă că este nevoie ca oamenii lui Dumnezeu să știe cum să-și folosească veniturile pentru slava Sa. El propune trei reguli simple pe care le-a pus în aplicație în viața lui: (1) câștigă cât poți de mult; (2) economisește cât poți de mult și (3) dăruiește cât poți de mult. Plecând de la ideea că Dumnezeu ne dă mai mult nu ca să avem mai mult, ci ca să dăruim mai mult, Wesley și-a stabilit un plafon al cheltuielilor. A găsit un mod de existență modest, iar restul câștigului l-a oferit.

La un anumit nivel, Wesley avea un venit de 160 000 de dolari pe an, dar a trăit ca și când ar fi avut 20 000 de dolari pe an. Rezultatul: echivalentul de 140 000 de dolari i-a dăruit. Scriptura ne învață că Dumnezeu dorește ca surplusul veniturilor noastre să suplinească nevoile altor oameni (vezi 2 Corinteni 8:14).

Ce s-ar întâmpla dacă am dăruia ca Dumnezeu? Nu numai banii noștri, dar și pe noi înșine: timpul nostru, talentele noastre, energia noastră, influența noastră, corpurile noastre, oportunitățile noastre – orice resurse avem.

Nu va exista niciodată o zi în care să stăm înaintea lui Dumnezeu și El să spună: „Aș fi vrut să-ți fi păstrat mai mult pentru tine.” Mai degrabă ne vom întreba: „De ce nu am dăruit mai mult, de ce nu am făcut mai mult sau de ce nu am fost mai implicat?”

Dumnezeu ne va purta de grijă. Tot ce dăruim pentru El și pentru alții vom primi înapoi înzecit. Dar aici nu este vorba de ce vom primi în schimb, ci este vorba de inima lui Dumnezeu și de a fi ca El în lumea aceasta. Dumnezeu S-a dat pe Sine.

Vom face noi asta?

¹ Vezi Ellen White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 450, în orig.

ÎNTEBĂRI PENTRU reflecție și discuții

1. Autorul menționează patru personaje în prelegerea de astăzi – James Hannington, tânărul bogat, apostolul Pavel și John Wesley. Cu care dintre cei patru te identifici cel mai mult? De ce?
2. Dacă cineva îți cere să îi dai un exemplu din viața ta de generozitate radicală, ce i-ai putea spune?
3. Fă o listă cu cel puțin trei nevoi spirituale și materiale ale bisericii și comunității. Oferă o soluție pentru fiecare dintre cele trei nevoi (după ce te-ai rugat).

Lăsați lumina aprinsă!

CE MĂRTURIE DĂM ATUNCI CÂND HRISTOS LOCUIEȘTE ÎN NOI?

Efeseni 1:1-17

Benjamin Franklin a vrut să-i convingă pe locuitorii Philadelphiei să-și lumineze străzile odată cu lăsarea întunericului. Fondatorul american avea o motivație bună: felinarele îi protejau împotriva criminalității și confereau confortul pentru desfășurarea activităților seara. Deși ideea era foarte bună, Benjamin Franklin nu i-a convins pe oameni să pună în aplicare planul.

Franklin a decis să le arate vecinilor cât de folositoare putea fi o singură lampă. El a cumpărat un felinar atractiv, i-a lustruit sticla și l-a pus într-un suport, în fața casei. În fiecare seară, el aprindea fitilul. Trecătorii au observat faptul că lumina blândă a felinarului i-a ajutat să nu se mai împiedice de pietrele de pe drum. În curând, alți oameni și-au montat felinare în fața caselor. În cele din urmă, întregul oraș era luminat.

Copii ai luminii

Apostolul Pavel scria: „Odinioară erați întuneric, dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii. Căci rodul luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr. Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă osândiți-le. Căci e rușine numai să spunem ce fac ei în ascuns. Dar toate aceste lucruri, când sunt osândite de lumină, sunt date la iveală, pentru că ceea ce scoate totul la iveală este lumina. De aceea zice: «Deșteaptă-te tu care dormi, scoală-te din morți și Hristos te va lumina.» Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți” (Efeseni 5:8-15).

Contrastul dintre lumină și întuneric este o aducere-aminte a faptului că ceva radical se întâmplă în viața noastră când Îl primim pe Isus în inimile noastre. Nu mai suntem ceea ce eram odată (2 Corinteni 5:17); noi suntem lumină (Efeseni 5:8; Matei 5:14; Filipeni 2:15; 1 Tesaloniceni 5:5).

Textul nu spune că eram *în* întuneric și acum suntem *în* lumină, spune că, de fapt, noi *suntem* lumină (Efeseni 5:8). Viețile noastre – nu numai mediul înconjurător – au fost schimbate de la întuneric la lumină. Schimbarea nu este altceva decât trezirea din somn, ridicarea din moarte și ieșirea din întuneric la lumina lui Hristos, ca să trăim ca lumină.

Această transformare are loc *prin* Hristos, Lumina lumii (Ioan 8:12; 9:5).

O distincție clară

Această transformare de la întuneric la lumină este întreită: ne separăm de întuneric (Efeseni 5:3-7,11), trăim ca niște copii ai luminii (vers. 8-10), viața noastră este expusă și îi transformă pe alții (vers. 11-14; Matei 5:15,16).

O reclamă la imprimantele Epson prezintă o pagină întreagă cu o cireadă de zebre. Ele sunt atât de apropiate unele de altele, încât tot ceea ce vezi este o pagină plină de dungi albe și maronii. Într-un chenar din partea stângă scrie: „Cu o imprimantă obișnuită vezi numai dungile zebrelor.” Un alt chenar din dreapta anunță: „Cu imprimanta noastră vezi și o femeie între zebre.”

Dintr-odată, începi să cauți femeia nedescoperită la prima vedere. Ea este acolo, într-o salopetă în dungi albe și maronii. Culoarea pielii de pe fața ei se potrivește cu culoarea nasului uneia dintre zebre. Odată văzută, femeia este ușor de identificat. Cu toate acestea, prima dată nu o vezi. Ea este camuflată foarte bine.

Nu așa se întâmplă cu fiii luminii. Distincția dintre lumină și întuneric nu poate fi camuflată sau nedefinită. Separarea noastră de întunericul moral al culturii contemporane ar trebui să fie atât de clară, încât toți să observe asta: „Curvia sau orice altfel de necurăție, sau lăcomia de avere nici să nu fie pomenite între voi, așa cum se cuvine unor sfinți. Să nu se audă nici cuvinte porcoase, nici vorbe nechibzuite, nici glume proaste, care nu sunt cuviincioase, ci mai degrabă cuvinte de mulțumire. Căci știți bine că niciun curvar, niciun stricat,

niciun lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu. Nimeni să nu vă înșele cu vorbe deșarte, căci din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste oamenii neascultători. Să nu vă întovărășiți dar deloc cu ei. Odinioară erați întuneric, dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii. Căci rodul luminii stă în orice bunătațe, în neprihănire și în adevăr. Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba încă mai degrabă osândiți-le. Căci e rușine numai să spunem ce fac ei în ascuns” (Efeseni 5:3-12).

Aceasta nu este o listă completă, dar reflectă lumea noastră care promovează vulgaritatea și lipsa de respect pentru aproape orice. Este o lume care cultivă lipsa rușinii, deschisă și îndrăzneată către tot ce promovează o gândire imorală, o lume care cu greu știe să mai roșească.

Noi trebuie să umblăm ca niște copii ai luminii (Efeseni 5:3; 1 Petru 1:13-16), „căci rodul luminii stă în orice bunătațe, în neprihănire și în adevăr” (Efeseni 5:9). Scopul nostru este să discernem ceea ce este plăcut înaintea Domnului (vers. 10). Este vorba de ceva ce numai puterea înnoitoare a Duhul Sfânt poate să facă (Tit 3:3-5; 1 Corinteni 6:9-11). Lumina sfântă care radiază din viața noastră ne aduce față în față cu lumea, cu deciziile practice și cu preocupările noastre de zi cu zi. Viața noastră manifestă puritate, modestie, respect și decență, ceea ce afirmă demnitatea altora și ne îndeamnă să contribuim la fericirea lor.

Provocarea noastră cea mai mare este să avem curajul să fim diferiți, dar să și exercităm o influență transformatoare asupra oamenilor din jurul nostru. Nu numai lumina scoate la vedere ce ascunde întunericul, ci orice atinge ea poate căpăta calitatea/efectele luminii: „Dar toate aceste lucruri, când sunt osândite de lumină, sunt date la iveală, pentru că ceea ce scoate totul la iveală este lumina” (Efeseni 5:13).

Cei din jurul nostru pot să fie atât expuși, cât și transformați de calitatea spiritual-morală a vieților noastre. Odată ce lumina este expusă și după aceea acceptată, ea transformă. Cu Isus, lumina noastră străpunge întunericul și îl biruiește (Ioan 1:4-9; Isaia 60:1-5). Cu cât este întunericul mai dens, cu atât noi strălucim mai mult pentru Isus și pentru împărăția Sa de lumină. Această strălucire nu este doar doctrinară sau teologică, ci morală – viața noastră este transformată de gândirea lui Isus. Aceasta se va vedea în modul în care îi tratăm pe alții, în atitudinea noastră, în puritate, bunătațe și respect (Matei 5:16; 1 Ioan 2:6,9,10; 1 Ioan 3:18).

A-l da slavă lui Dumnezeu

Există o poveste despre câteva candelă care refuză să fie luate din cămară pentru a asigura lumină în timpul unei furtuni puternice. Toate găsesc scuze pentru a nu lumina. Când soțul îi spune soției că aceste candelă nu vor să lumineze, aceasta îi explică: „Oh, acestea sunt candelă pentru biserică.”

Aceasta este și tendința noastră de a ne ascunde lumina. Dar Hristos ne cheamă să lăsăm calitățile morale din viața noastră să lumineze atât de clar, precum o candelă pe un deal, încât ceilalți să Îl vadă pe Dumnezeu și să-și dorească să Îi dea slavă (Matei 5:15,16). Suntem invitați să fim într-o relație dinamică cu Isus, Cel care a zis: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12).

Suntem chemați nu să ne izolăm de lume, ci să trăim diferit de prietenii și cunoștințele noastre necreștine. Noi nu putem să împărțăm atitudinile și comportamentul lor privind standardele sexuale, atitudinea lor față de bani sau modul în care ei glumesc, povestesc și se angajează în insinuări verbale. Noi suntem diferiți. Suntem lumină!

HRISTOS NE ÎNDEAMNĂ SĂ LĂSĂM CALITĂȚILE NOASTRE MORALE SĂ STRĂLUCEASCĂ ATÂT DE CLAR, PRECUM O CANDELĂ PE UN DEAL, ÎNCÂT CEILALȚI SĂ-L VADĂ PE DUMNEZEU ȘI SĂ DOREASCĂ SĂ-I DEA SLAVĂ.

Romancierul și dramaturgul britanic David Lodge urmărea una din compozițiile sale, o piesă satirică, în seara zilei de 22 noiembrie 1963. Publicul din sala de teatru a chicotit când un actor a apărut pe scenă, pentru a da un interviu, cu un radio prins la ureche, sugerând astfel indiferența. Apoi, actorul a pornit radioul, a setat o frecvență, lăsând ca știrile, muzica sau reclamele să se deruleze pe fundalul piesei de teatru. „În această noapte”, s-a auzit un glas la radio care anunța știrile în direct, „președintele american John F. Kennedy a fost asasinat...”

Audiența a înmărmurit, actorul a închis imediat radioul, dar era prea târziu. Printr-o propoziție, realitatea lumii exterioare a zdruncinat lumea artificială a teatrului. După aceea, tot ce s-a derulat pe scenă a părut superficial și irelevant.

O singură lumină în întuneric este impunătoare. Cea mai mare putere de pe pământ pentru a-i schimba pe alții este influența propriului exemplu – viața noastră sfântă luminând în întunericul moral din jurul nostru.

Lăsați lumina aprinsă!

ÎNTEBĂRI PENTRU reflecție și discuții

1. Reflectă asupra experienței tale de creștin. Care persoane, la un moment dat, au demonstrat ce înseamnă să trăiești ca niște „copii ai luminii”? Cum au realizat ei asta?
2. Dacă prietenii sau vecinii ar observa ceva în viața ta care te diferențiază, ca trăind în lumină, care ar fi acel lucru?
3. Dacă creștinii sunt „lumina lumii” (Matei 5:14), de ce influența noastră în societate este în scădere?

Sabat dimineată

Datoria noastră prezentă

CE PAȘI FACEM SPRE CER?

de ELLEN G. WHITE

După patima Lui, li S-a înfățișat viu prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile și vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu. Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, «pe care», le-a zis El, «ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt.» Deci apostolii, pe când erau strânși laolaltă, L-au întrebat: «Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?» El le-a răspuns: «Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa» (Faptele apostolilor 1:3-7).

Ucenicii erau nerăbdători să afle momentul exact al descoperirii Împărăției lui Dumnezeu, dar Isus le spune că ei nu pot cunoaște nici ziua, nici ceasul, pentru că Tatăl nu le-a spus. A înțelege când va fi restaurată Împărăția lui Dumnezeu nu era cel mai important lucru pentru ei. Ei trebuiau să fie găsiți urmând pe Stăpânul lor, rugându-se, așteptând, privind și lucrând. Ei reprezentau caracterul lui Hristos în fața lumii. Acest lucru era esențial pentru o experiență creștină reușită pe vremea ucenicilor, dar este esențial și în zilele noastre: „El le-a răspuns: «Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului» (vers. 7, 8).

Predare și mărturisire

Aceasta este lucrarea în care trebuie să ne implicăm. În loc să trăim în așteptarea unui timp special de emoții, noi trebuie să ne îmbunătățim oportunitățile, făcând ceea ce trebuie făcut, pentru ca sufletele să fie salvate. În loc să ne obosim mintea cu speculații cu privire la ziua și ceasul pe care Dumnezeu le-a aranjat în puterea Sa și le-a ascuns cunoștinței omului, noi trebuie să ne predăm Duhului Sfânt, să ne facem datoria, să dăruim pâinea vieții, nealterată de opiniile umane, sufletelor care pier.

Satana este întotdeauna gata să umple mintea oamenilor cu teorii și calcule care îi distrag de la adevărul prezent și îi descalifică de a primi solia îngerului al treilea adresată lumii. Mereu a fost așa; Salvatorul nostru a trebuit să îi mustre pe cei care s-au datat la speculații și care chestionau lucrurile pe care Dumnezeu nu ni le-a descoperit. Isus a venit pe pământ să le împărtășească adevăruri importante oamenilor și El a vrut să le imprime în mintea lor necesitatea primirii și ascultării de preceptele și instrucțiunile Sale pentru a-și face datoriile prezente, iar aceste instrucțiuni ale Sale aveau ca scop utilizarea lor imediată și zilnică. Isus a spus: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). Tot ce s-a făcut și s-a spus a avut ca scop consolidarea adevărului în mințile lor, ca ei să poată dobândi viața veșnică.

Isus nu a venit să uimească lumea cu informații despre niște timpuri speciale, când niște evenimente vor avea loc, ci a venit să-i învețe și să-i salveze pe cei pierduți. El nu a venit să trezească curiozitatea, pentru că El știa că aceasta va crește apetitul oamenilor pentru curiozități și minuni. Scopul Său a fost să împartă adevărul care îi ajută pe oameni să crească din punct de vedere spiritual și să înainteze în sfințire și ascultare. El a dat numai instrucțiuni care pot fi aplicate în viața de zi cu zi, numai adevăruri care pot fi spuse altora cu același scop. El nu a făcut noi descoperiri pentru oameni, dar i-a făcut să înțeleagă adevăruri care au fost ascunse și aruncate de către falsele învățături ale preoților și ale cărturarilor. Isus a pus nistematele adevărului divin în sufletele lor în ordinea în care au fost date de către patriarhi și profeți. După ce le-a dat acele instrucțiuni prețioase, El le-a promis Duhul Sfânt, care avea să le aducă aminte toate lucrurile pe care El le-a spus.

Rugăciune pentru schimbarea inimii

Suntem într-un pericol continuu de a altera simplitatea Evangheliei. Există o dorință intensă din partea multora de a șoca lumea cu ceva original, care să ridice oamenii într-o stare de extaz spiritual. Cu siguranță, este mare nevoie de o

schimbare, dar schimbarea de care avem nevoie trebuie să fie în inimă și poate fi obținută doar căutându-L individual pe Dumnezeu pentru binecuvântările Lui, cerându-I putere, rugându-ne ca harul Său să vină asupra noastră și noi să fim schimbați. Aceasta este schimbarea de care avem nevoie astăzi, iar pentru a o experimenta trebuie să ne exersăm perseverența și să ne manifestăm sinceritatea din inimă. Să întrebăm cu sinceritate: „Ce trebuie să fac ca să fiu salvat?” Ar trebui doar să știm care sunt pașii către cer.

Hristos le-a dat ucenicilor Săi adevăruri pe care puțini le înțelegeau sau le apreciau, și aceeași situație există printre oamenii de astăzi ai lui Dumnezeu. Nici noi nu putem înțelege și percepe frumusețea și mărima adevărului pe care Dumnezeu ni l-a lăsat azi. Dacă vom avansa în cunoștința spirituală, vom vedea adevărul dezvoltându-se și extinzându-se așa cum nu am visat niciodată, dar niciodată în așa măsură încât să ne facă să cunoaștem ziua sau ceasul în care Tatăl Și-a pus puterile Sale. Am fost avertizați iar și iar în legătură cu timpul acesta. Pentru oamenii lui Dumnezeu, nu va mai exista vreun mesaj care să depindă de o perioadă profetică. Noi nu trebuie să știm timpul precis în care Dumnezeu Își va revărsa Duhul Sfânt sau când va veni Hristos...

Privește, așteaptă, roagă-te și lucrează!

Numai Dumnezeu știe ziua și ceasul când va veni. Dar de ce nu a îngăduit să știm și noi acest lucru? Pentru că nu am folosi această informație în mod corect. O consecință a acestei cunoașteri în rândul poporului nostru este întârzierea lucrării lui Dumnezeu în ce privește pregătirea unui popor pentru ziua cea mare care stă să vină. Noi nu trebuie să fim absorbiți de speculații cu privire la ziua și ceasul pe care Dumnezeu nu le-a descoperit. Isus le-a spus ucenicilor să privească, dar nu la un timp anume. Urmașii Săi trebuie să fie în poziția celor care ascultă de ordinele Căpitanului lor, ei trebuie să privească, să aștepte, să se roage și să lucreze în așteptarea venirii Domnului, dar nimeni nu va putea spune momentul exact când acest lucru se va întâmpla. „Despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl” (Matei 24:36). Nu vom putea afirma că Dumnezeu va veni într-un an, doi sau cinci, dar nici nu putem amâna venirea Sa, susținând că acest eveniment nu va avea loc în zece sau douăzeci de ani.

Este datoria credincioșilor să-și țină candelile pregătite și aprinse, ca să fie asemenea fecioarelor care așteaptă mirele să vină la nuntă. Nu trebuie să pierdem niciun moment în defavoarea salvării care ne-a fost oferită. Timpul de har se va încheia. Pe zi ce trece, destinul oamenilor este sigilat și, chiar din biserica aceasta, noi nu știm cât de curând mulți vor închide ochii, trecând la odihnă. Trebuie să luăm în considerare faptul că viața noastră trece foarte repede și că nu suntem în siguranță niciun moment, dacă viața noastră nu este predată lui Hristos.

O chemare la mărturisire

Datoria noastră nu este de a aștepta un timp anume în care să fie făcută o lucrare specială pentru noi, ci de a duce mai departe lucrarea noastră de atenționare a lumii, pentru că noi trebuie să fim martori ai lui Hristos în toate colțurile lumii.

Pretutindeni în jurul nostru sunt tineri nepocăiți, neconvertiți. Ce facem noi pentru ei? Părinți, cu ardoarea dragostei dintâi, căutați voi convertirea copiilor voștri sau sunteți prea ocupați cu lucrurile acestei vieți în așa fel încât nu faceți eforturi serioase de a fi împreună-lucrători cu Dumnezeu? Apreciați lucrarea și misiunea Duhului Sfânt? Realizați că Duhul Sfânt este agentul cu ajutorul căruia putem ajunge la sufletele celor din jurul nostru? Vor rămâne aceste mesaje de atenționare neluate în considerare, iar adevărul pe care l-ați auzit va ieși din inima voastră cum iese apa dintr-un vas spart?

Apostolul spune: „De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele. Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2:1-3)

Datoria noastră prezentă

Mesajul celui de-al treilea înger se amplifică într-un mare strigăt, iar voi nu trebuie să vă neglijați datoria prezentă, în timp ce țineți la ideea că, în viitor, veți primi marea binecuvântare când, fără vreun efort din partea voastră, o minunată redeșteptare va avea loc. Astăzi trebuie să vă dăruiți lui Dumnezeu, să vă goliți sufletul de egoism, de invidie, gelozie, bănuieli rele, conflicte, orice lucru care Îl dezonoarează pe Dumnezeu. Astăzi trebuie să vă curățiți vasul pentru a fi gata de cer, gata de ploaia târzie, pentru că ploaia târzie va veni, iar binecuvântarea lui Dumnezeu va umple sufletul care este spălat de orice întinare. Este datoria noastră astăzi să ne predăm sufletele lui Hristos, ca să fim gata pentru timpul de înnoire cu prezența Domnului – gata pentru botezul Duhului Sfânt.

ACEST ARTICOL A FOST EXTRAS DINTR-UN MATERIAL CARE A FOST PUBLICAT PENTRU PRIMA DATĂ ÎN REVISTA ADVENT REVIEW AND SABBATH HERALD, 22 MARTIE 1892.

ADVENȚIȘTII DE ZIUA A ȘAPTEA CONSIDERĂ CĂ ELLEN WHITE (1827-1915) A MANIFESTAT DARUL BIBLIC AL PROFEȚIEI DE-A LUNGUL CELOR PESTE 70 DE ANI DE ACTIVITATE PUBLICĂ.

ÎNTREBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. De ce nu este atât de important să ne concentrăm pe momentul revenirii lui Isus, când Isus ne cere să fim pregătiți mereu?
2. Ce anume a condus imensul progres al misiunii bisericii primare și cum am putea să aplicăm și noi acest lucru astăzi – 2000 de ani mai târziu?
3. Citește parabola celor zece fecioare din Matei 25:1-13. Ce principii de așteptare activă descoperim în această povestire importantă?
4. Cum putem deveni așteptători activi și cum putem influența lumea, care pare să fie din ce în ce mai puțin interesată de Cuvânt?

Sabat după-amiază

Omul care schimbă lumea

MISIUNEA BISERICII ADVENTISTE ESTE VESTIREA CELOR TREI SOLII ÎNGEREȘTI

---

de LUCIAN CRISTESCU

Există în jurul nostru – și cu siguranță că îi cunoașteți și voi – oameni sinceri și credincioși aparținând altor confesiuni creștine. Personal, am admirat adesea dragostea lor de Dumnezeu și de semenii și mi-am dorit să fiu ca ei. „Dumnezeu mai are încă un popor în Babilon”, declară Spiritul Profetic (*Tragedia veacurilor*, p. 604, orig). În consecință, n-avem dubii că mulți dintre cei care încă n-au ajuns să cunoască întregul adevăr biblic, dar care trăiesc toată lumina pe care o au, sunt mântuiți prin harul lui Hristos.

Scopul pentru care existăm

Adevărul de mai sus ne conduce la o altă afirmație, una solemnă și gravă:

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu există pentru a da mântuire. Mântuirea o dă Hristos oricui crede în ispășirea Sa, printr-o relație personală cu El.

În schimb, scopul pentru care Biserica Adventistă a fost chemată la existență este *misiunea ei unică*. Suntem chemați să le mărturisim celor mântuiți din Babilon întreita solie îngerească în așa fel încât, ascultându-ne mărturia, și ei să-I poată da dreptate lui Dumnezeu, înălțând – alături de cruce – și Legea divină.

Misiune. Cu trecerea anilor, cuvântul acesta, care legitimează existența noastră ca biserică, și-a pierdut forța în poporul adventist. Mulți par să fi renunțat la misiune. Ca justificare, arătăm cu degetul spre lume. Secularizarea aproape că a secat foamea după Dumnezeu și neprihănire. Să proclamăm Vestea cea bună sau să împărțim cărți – cui mai folosește? SperanțaTV a cuprins toată țara. Numai în Ploiești, la inițiativa unui singur om, s-au distribuit anul acesta peste 23 000 de cărți *Tragedia veacurilor*. Unii comentează: „Ce folos, dacă nu se simte nicio mișcare?” Pentru mentalitatea contemporanilor, mai există vreo metodă care să producă efectele spirituale ale unui cutremur final?

O filă îngălbenită

1952. Soarele apunea blând peste dealurile Dobrogei. Tânărul Artur Ieremia tocmai fusese condus la baracă, în colonia „Peninsula”. Primise, ca soldat, o condamnare de șapte ani pentru refuzul de a lucra în Sabat.

În câteva ore începea Sabatul și Artur se întreba cum o să-l sfințească în condițiile de acolo. Canalul Dunăre-Marea Neagră își câștigase deja faima de „mormânt al burgheziei române”. În cele paisprezece șantiere fuseseră înghesuți 21 000 de ocnași: criminali de război, deținuți politici, preoți, foști legionari, criminali de drept comun... Cadrele erau alese pe sprânceană: cei mai răi dintre cei răi. Starostele lor, comandantul Lazăr, omora cu sadism pe oricine-i cădea în mână.

Înainte de a adormi, tânărul s-a rugat pentru a nu știu câta oară: „Doamne, ajută-mă să nu cedez la bătaie!”

În zori, deținuții au fost mânați la șantier. Munca brigăzii lui era să sfarme stânci cu un baros uriaș pe care cu două mâini abia îl puteai ridica. Din mijlocul furnicarului, Artur se trăsese deoparte și aștepta. Lângă el venise Stelică Manta, și el adventist.

– Ce faci, mă? Nu lucrezi? l-a interelat locotenentul, un bărbat slab și tuciuriu.

– Să trăiți! Sunt adventist și astăzi nu pot să lucrez. Este ziua de odihnă...

Locotenentului nu-i venea să creadă.

– Mă! Pe ce lume ești? Pune mâna și lucrează sau te fac una cu pământul!

– Nu pot să lucrez...

Locotenentul a apucat o coadă groasă, ruptă de la un baros, și l-a mai întrebat o dată:

– Lucrezi, mă, sau te omor?

– Nu pot să lucrez...

Înfuriat, ofițerul l-a trântit la pământ și, cu coada grea, a început să-l lovească sălbatic pe unde apuca.

– Lucrezi, mă?

– Nu pot să lucrez...

Lovea și întreba și iar îl lovea și-l întreba. Tot ce scotea de la el era: „Nu pot să lucrez...” Gâfâind și turbat de mânie, a ridicat băta cu două mâini, pentru a-i da o lovitură de grație drept în moalele capului. Artur abia apucase să ridice mâna, când lovitura îngrozitoare i-a fulgerat brațul, din pieptul lui erupând un răcnet de fiară. Speriat de valul de urlete, locotenentul s-a întors spre Stelică. Băiatul stătea mut, alb ca varul. Întorcând coada de baros spre el, i-a repezit-o spre abdomen. Buf! Nicio reacție, de parcă lovitura nici nu-l atinsese.

Descumpănit, locotenentul i-a apucat pe amândoi:

– Gata! Mergem la colonie, la comandant! Vă arăt eu vouă...

Ajunși cumva la biroul comandantului, a intrat mai întâi ofițerul. După o vreme, i-a chemat și pe băieți.

– Voi știți ce-ați făcut? Ați sabotat munca!

Cu brațul drept covrig și cu ochii roșii, Artur a început:

– Tovarășu' comandant! Am fost bătut pentru că azi nu pot să lucrez. Eu sunt adventist și astăzi este ziua de odihnă a lui Dumnezeu. Lucrez oricând și oricât, dar astăzi nu pot.

Comandantul asculta mirat. Nu auzise până atunci de așa ceva... La un moment dat, a întins piciorul pe sub birou și a dărâmat un taburet.

– Fii bun, tinere, și ridică-l!

Dacă ar fi căzut din greșală, îl ridicam, își zise Artur.

– Dar, tovarășu' comandant, l-ați doborât intenționat. De aceea nu pot să-l ridic...

Comandantul îi privea lung și cugeta...

– Și nu lucrați sâmbăta?

– Nu putem lucra.

– Dar în alte zile lucrați?

– Oricând, zi și noapte. Dar de vineri de la apus până sâmbăta după apus nu putem, e ziua de odihnă a lui Dumnezeu.

Comandantul se lăsă pe spate, își încrucișă mâinile la piept și zise, ca pentru sine:

– Măi băieți! Cum ați ajuns voi aici?

După clipe lungi de tăcere, comandantul a zis:

– Gata! De azi înainte, nu mai are nimeni voie să vă oblige să lucrați sâmbăta. Am hotărât! Iar dacă se leagă careva de voi, ieșiți la raport!

Apoi, întorcându-se spre locotenent, i-a zis:

– Du-i la baracă și dă-le pace... Ai înțeles?

La baracă, Stelică îi schimba compresele întruna și plângea:

– Frățioare! Frățioare! Ce te-au tocat, frățioare...

Dar inima lui Artur, în ciuda durerii, jubila:

– Ce Dumnezeu mare! Face minuni chiar și în iad!

O lună de zile, Artur a ieșit la muncă cu brațul legat, dar mai mult stătea. Din gură în gură, vestea despre cele întâmplate făcuse ocolul „Peninsulei”. Până într-o zi, când un deținut, șef de brigadă, a avut o idee. I se zicea Baraniuc Nebunul. Fusese un temut tâlhar de drumul mare. Baraniuc îi văzuse pe adventiști cum lucrau cu tragere de inimă și că depășeau norma și s-a dus drept la comandantul coloniei.

– Dați-mi-i mie pe pocăiți. Organizez o brigadă. Cu ei fac canalul! Vă spun, cu ei fac canalul!

Comandantului i-a plăcut ideea. I-a numărat pe toți – erau 75 – și i-a strâns într-o baracă – biserică în toată regula! Baraniuc Nebunul era tătucul lor. În locul încălțărilor cu talpă de lemn care le răneau picioarele, le făcuse rost de efecte nou-nouțe. Măncarea – curată – le-o aducea cu hârdăul, pe

săturate. Sâmbăta, băieții se închinau după lege, iar duminica ieșeau cântând la canal, cu Baraniuc în frunte.

Pe margine, unii sușoteau cu năduf:

– Tii, dacă știam, mă făceam și eu adventist!

Secretul care schimbă lumea

Când am încheiat convorbirea cu bătrânul Artur (a împlinit 80 ani), am rămas pe gânduri. Cei de-atunci n-aveau echipament electronic și nici instruire ca noi. Majoritatea erau oameni simpli, tineri cu pregătire medie. Aceștia totuși au reușit să schimbe mentalitatea a mii de oameni și au adus la existență o biserică trainică. Secretul lor? Nu este un secret și se cuprinde în două cuvinte: dăruire totală.

Cel care se dăruiește unei cauze trăiește total pentru ea. Pe toate celelalte chemări le percepe ca fiind diversiune. Un creștinism autentic atrage atât atenția, cât și simpatia, fără vreun efort anume, pentru că este *altfel* decât stereotipurile cetății. În același timp, este atractiv, pentru că apelează la idealurile după care orice suflet tânjește.

Unde este „buba” misiunii de astăzi? Hotărât, nu în meto-dă. Nu în pomul care nu rodește, ci în pământul care-l poartă. „O redeșteptare a adevăratei evlavii este lucrarea cea mai mare și mai urgentă de care avem nevoie. Aceasta ar trebui să fie prima noastră lucrare.” (*Solii alese*, vol. 1, p. 121, orig.)

Misiunea fără redeșteptare este sectarism, propagandă de doi bani. Redeșteptarea fără reformă este o minciună. Reforma fără redeșteptare e legalism arțăgos. Iar redeșteptarea și reforma durează doar dacă se revarsă în misiune pentru lume, o misiune care are puterea s-o și schimbe.

Îmi stăruie în minte apelul profetului din prelegerea de dimineață: „Noi trebuie să ne predăm în mâna Duhului Sfânt (timpul 1), ca să putem dărui pâinea vieții sufletelor care pier pentru adevăr (timpul 2). Apreciați voi lucrarea și misiunea Duhului Sfânt? Realizați că Duhul Sfânt este agentul cu ajutorul căruia putem ajunge la sufletele celor din jurul nostru? Vor rămâne aceste mesaje de atenționare neluate în considerare, iar adevărul pe care l-ați auzit va ieși din inima voastră, așa cum iese apa dintr-un vas spart?”

Să nu se întâmple așa!

LUCIAN CRISTESCU
ESTE PASTOR.

ÎNTREBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. Care este scopul și rolul Bisericii Adventiste?

2. Care a fost „secretul” succesului înaintașilor bisericii noastre?

3. Care este relația dintre redeșteptare și reformă?

În fiecare Sabat, peste 900 de persoane private de libertate participă la programele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în 45 de unități penitenciare din România. Poate fi privit drept unul dintre programele de evanghelizare cu cel mai mare și constant număr de participanți.

În primul semestru al anului 2013, s-au botezat 21 de persoane private de libertate la nivel național.

Cu ocazia fiecărui serviciu divin al Sfintei Cine, zeci de frați adventiști înalță, din răcoarea celulelor, cântări și rugăciuni de mulțumire către Tatăl ceresc, pentru dragostea nespus de mare care a fost oferită tuturor oamenilor!

Promisiunea Celui care spune „...am fost în temniță și ați venit pe la Mine” este încă valabilă pentru toți: „...vei fi cu Mine în rai.” (ISUS, Matei 25:36; Luca 23:43)

Imagine din cadrul serviciului divin al Sfintei Cine desfășurat în Penitenciarul Iași, la data de 22 iunie 2013.

PRIMUL SABAT

De memorat:

„... și, ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca, prin el, să creșteți spre mântuire.”

(1 Petru 2:2)

Cartea prețioasă a lui Dumnezeu

Deși ne mutaserăm de curând într-o zonă nouă, casa noastră nu fusese încă terminată, așa că nu era tocmai bună de locuit. Și, pentru că lucrările de finisare ar mai fi durat cel puțin trei săptămâni, niște prieteni de familie ne-au găzduit în casa lor. Ei aveau o fetiță de șase ani foarte simpatică și isteță.

Într-o zi, când s-a întors de la școală, fetița a adus două ghivece cu plante. O plantă părea foarte sănătoasă, însă cealaltă era ofilită, aproape moartă. Din privirea ei, mi-am dat seama că urma să ne împărtășească ceva. Ea a pus plantele jos și ne-a spus că acestea fuseseră folosite pentru un proiect școlar. Ne-a explicat că, înainte să ne mutăm noi la ei, profesoara a dat fiecărui copil câte două plante și le-a cerut să le planteze în pământ când vor ajunge acasă. Elevilor li s-a cerut să planteze una dintre plante într-o zonă luminoasă și alta într-un loc întunecos. Planta care era la întuneric nu trebuia udată sau fertilizată. În schimb, cealaltă

plantă trebuia udată o dată sau de două ori pe săptămână. Elevii au fost rugați să aducă ghivecele la școală două săptămâni mai târziu.

Mama ei a ajutat-o să le planteze și, la sfârșitul celor două săptămâni, fetița a pus plantele în ghivece și le-a dus la școală. Ea a observat că toate plantele care stătuseră în întuneric erau ofilite. Profesoara le-a explicat și motivul pentru care acestea erau uscate: nefiind udate și nefiind ținute la lumină, plantele s-au ofilit. O plantă nu poate crește fără lumină, apă și pământ fertil.

În timp ce fetița se îndepărta cu cele două ghivece, m-am gândit că același lucru se întâmplă cu viața noastră spirituală. Fără hrana spirituală adecvată, ne depărtăm de Dumnezeu și începem să ne împotrivim voinței Lui, în timp ce inimile noastre se veștejesc fără permanenta însuflețire pe care o oferă doar Cuvântul Său.

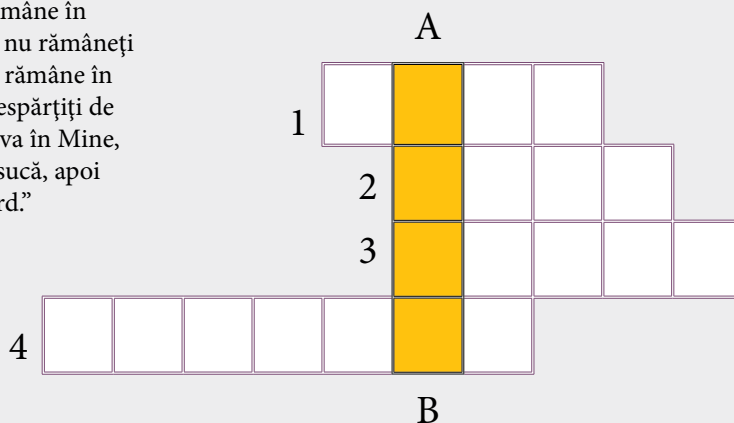
PRACTIC

Citește versetele de mai jos și completează careul alăturat! Pe verticală, de la A la B, vei descoperi cine este Vița.

„Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce rod de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți să aduceți rod dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce mult rod, căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic. Dacă nu rămâne ceva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă, apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc și ard.”

(Ioan 15:4-6)

1. Din ea cresc mlădițele.
2. Nicio mlădiță nu poate aduce rod de la ...
3. Ce se întâmplă cu mlădița neroditoare după ce este aruncată afară?
4. Înainte de a fi aruncate în foc și arse, mlădițele uscate sunt...

Răspuns: A-B: ISUS

De memorat:

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi.”
(2 Corinteni 5:17)

Nimic nu e la întâmplare

Când eram în școala primară, prietenii m-au poreclit Piticul. De fiecare dată când cineva mă striga astfel, aruncam cu pietre în el. Aveam în jur de unsprezece ani când s-a întâmplat incidentul următor.

Când mă întorceam de la școală, câteva fete au strigat în urma mea:

– Piticul! Piticul!

Am găsit o piatră și am azvârlit-o spre ele. Piatra a lovit-o pe una dintre fete exact deasupra ochiului drept. Când am văzut ce făcusem, am fugit. Ajuns acasă, m-am dus în camera mea, gândindu-mă la ce urma să mi se întâmple.

Dintr-odată, am auzit pe cineva plângând afară. Am privit pe fereastră și am văzut-o pe fata pe care o lovisem împreună cu părinții ei. Arăta de parcă cineva ar fi turnat sânge pe ea. După ce au vorbit cu părinții mei, fata și părinții ei au plecat. Tatăl meu, vizibil nervos, a intrat în camera mea și mi-a cerut să îl urmez. Am mers o vreme prin pădure, apoi ne-am așezat sub un copac. Am avut grijă să mă așez cât mai departe de brațele lui puternice.

Tata s-a uitat la mine și m-a întrebat de ce am aruncat cu pietre în fetele acelea.

– M-au făcut pitic! am răspuns eu foarte supărat.

– Și cât de mult te-ai înălțat de când ai aruncat pietrele alea? m-a întrebat tata.

Nu știam ce să-i răspund...

– Faptul că arunci cu pietre în prietenii tăi nu te face mai înalt, a spus tata. Trebuie să iei o decizie. Ori vei continua toată viața să arunci cu pietre în oameni, ori accepți modul în care arăți, pentru că nu te vei înălța mai mult de atât. Să știi că nu poți să treci prin viață aruncând cu pietre în oameni!

Rușinat, îl ascultam în tăcere.

– Încearcă să privești lucrurile în felul următor: Dumnezeu construiește o casă și știe exact ce rol va avea această cărămidă mică (arăta spre mine) în planul construcției. În Ioan 9:1-3, citim povestea unui om nevăzător. Când oamenii l-au întrebat pe Isus cine păcătuisese, El le-a răspuns că nici părinții, nici omul acela nu păcătuisese, ci omul era nevăzător pentru a se împlini lucrarea lui Dumnezeu în viața lui. Dumnezeu permite să se întâmple unele lucruri pentru slava Sa. Amintește-ți că atunci când Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva, i-a făcut după chipul și asemănarea Sa. Tu ești creat, de asemenea, după chipul lui Dumnezeu. Să nu uiți niciodată că Dumnezeu nu face lucruri proaste!

După ce a terminat de vorbit, ne-am rugat și ne-am întors acasă. Discuția aceea m-a schimbat complet. Din acel moment, am început să mă accept așa cum sunt. Deși sunt mic de statură, sunt creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Prin tata, Dumnezeu m-a (re)creat, așa că, de atunci, nu am mai aruncat cu pietre în oameni.

PRACTIC

Rezolvă exercițiul de mai jos și vei afla în câte zile a creat Dumnezeu lumea.

- 1 Alege orice număr par între 1 și 10 și scrie-l pe linia următoare _____
- 2 Adaugă următorul număr par care este mai mare decât cel ales de tine. Scrie totalul aici _____
- 3 Adaugă 8 la totalul de la punctul 2 _____
- 4 Împarte la 2 totalul obținut la punctul 3 _____
- 5 Scade numărul original (primul) din totalul de la punctul 4 _____
- 6 Adaugă 2 la totalul de la punctul 5 _____

Dacă citești **Geneza 1:31** și **Geneza 2:1-3**, vei observa că răspunsul obținut la punctul 6 reprezintă numărul de zile în care Dumnezeu a creat lumea, inclusiv ziua Sabatului. Dintr-un pământ gol, pustiu și fără formă, Dumnezeu a creat o lume minunată. El poate să facă același lucru și pentru tine. Dumnezeu poate să uite toate greșelile tale și să te schimbe într-o persoană simpatcă și iubitoare.

De memorat:

„Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.” (Filipeni 2:4)

Răsplătește răul cu bine!

Peter și părinții lui s-au mutat într-un alt oraș. În prima zi de școală, pe când se afla în autobuz, Peter i-a auzit pe copiii strigând:

– Billy, uite-l pe noul coleg!

Când s-a întors, Peter a văzut un băiat înalt și bine făcut venind spre el.

– Du-te la el! repetau copiii.

În timp ce Billy se îndrepta spre Peter, mușchii lui se încordau din ce în ce mai tare. Peter, care era un sportiv destul de bun, a zâmbit și l-a urmărit pe Billy în timp ce s-a așezat lângă el.

– Eu sunt Billy cel bătaș, s-a prezentat el.

Peter a încuviințat din cap.

– Ai ceva de mâncare pentru mine? a întrebat Billy.

– Nu m-am gândit la tine, dar aș putea să-ți dau unul din sendvișurile mele, a răspuns Peter.

Peter și-a deschis pachetul cu mâncare, a scos un sendviș și i l-a dat lui Billy. Acesta a luat o înghițitură, apoi s-a uitat la Peter și i-a zis:

– Sendvișul tău este prea uscat. Vreau să beau ceva!

Copiii au început să râdă, dar Billy s-a întors la ei și le-a spus să facă liniște ca să nu aibă de-a face cu el.

Când s-a întors acasă, Peter le-a povestit părinților ce i se întâmplase.

– Ai făcut ce trebuia! l-au încurajat ei.

– Sunt mai puternic decât Billy, a continuat Peter, și asta mă deranjează.

– Fiule, amintește-ți ce scrie în Biblie: Iubiți-i pe cei ce vă asupresc!

Billy a continuat să se poarte așa timp de două săptămâni.

Într-o după-amiază, după terminarea orelor, în timp ce elevii erau deja în mașină, Billy venea grăbit, încercând să nu piardă autobuzul. Din neatenție, a alunecat pe treptele autobuzului și s-a lovit la față. Când și-a ridicat capul, copiii s-au îngrozit. Fața lui era plină de sânge. Merse clătînându-se și ocupă un loc. În timp ce șoferul autobuzului o chema pe asistentă școlii, Peter s-a dus lângă Billy, și-a pus mâna pe umărul lui și l-a întrebat:

– Te pot ajuta cu ceva?

– O să fiu bine..., a răspuns Billy încet.

Peter i-a dat niște apă să se spele pe față. În ziua următoare, Peter l-a văzut pe Billy stând în spate. Buzele și fruntea lui erau încă umflăte.

Nu după multă vreme, Billy și-a cerut scuze pentru modul în care se comportase cu Peter. Totodată, i-a mărturisit că nu a înțeles de ce s-a purtat așa frumos cu el după toate necazurile pe care i le provocase. Peter i-a răspuns că Biblia ne învață să fim buni cu cei care se poartă urât cu noi.

De atunci, Billy și Peter au devenit cei mai buni prieteni, iar Billy s-a schimbat complet.

PRACTIC

Doctorul Christiaan Barnard a realizat primul transplant de inimă pe 3 decembrie 1967, la Spitalul Schuur Groote din Cape Town (Africa de Sud). Din nefericire, pacientul, Louis Washkansky, nu a supraviețuit multă vreme. La 18 zile după operație, acesta a încetat din viață din cauza unei pneumonii severe.

Isus însă schimbă inimi de mii de ani.

Adaugă vocalele (a, e, i, o, u) potrivite în textul de mai jos! Când ai terminat, roagă un adult să te ajute să găsești acest verset în Biblie!

Vă v_i da o _n_ mă n_ _ă și v_i p_n_ în voi un d_h n_ _ , voi sc_ _te din tr_p_l v_str_ _n_m_ de p_ _tră și vă voi da o _n_mă d_ c_ r n_ .

Smerenia lui Peter i-a schimbat inima lui Billy. Poți face și tu același lucru, ajutând pe cineva să devină o persoană mai bună.

Răspuns: Textul e din Ezechiel 36:26.

De memorat:

„Încolo, frații mei,
tot ce este adevărat,
tot ce este vrednic
de cinste, tot ce este
drept, tot ce este
curat, tot ce este
vrednic de iubit, tot
ce este vrednic de
primit, orice faptă
bună și orice laudă,
aceea să vă
însuflească.”
(Filipeni 4:8)

Nu te lăsa orbit!

Zi de zi, ne bazăm enorm pe capacitatea noastră de a vedea. Te-ai jucat vreodată de-a baba-oarba? Jocul este amuzant fiindcă după ce se termină știm că vom vedea din nou. Îți poți imagina cum ar fi dacă ai rămâne legat la ochi pentru tot restul vieții? Nu ar fi deloc amuzant!

Cunosc un băiat care s-a născut orb. Deși are o voce extraordinară, cântă la chitară și e mereu binedispus, mi-a mărturisit odată că

și-ar dori să fie și el ca ceilalți copii, să se bucure de tot ce există în jurul lui.

A fi orb nu este un lucru distractiv, iar cel rău știe asta foarte bine. El vrea să ne orbească pentru tot restul vieții, ca să nu mai vedem bunătatea lui Isus.

Din nefericire, există oameni care îi permit celui rău să facă asta. În felul acesta, ei pierd din vedere lucrurile minunate pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru ei.

PRACTIC

Deslușește cuvântul din fiecare propoziție de mai jos și descoperă câteva din lucrurile pe care oamenii orbiți de Satana nu le pot vedea!

Nu văd _____ (GAOTDSARE) lui Dumnezeu.

Nu pot să vadă _____ (EATĂTAUBN) lui Dumnezeu.

Nu pot să vadă _____ (IRAJG) lui Dumnezeu.

Nu pot să vadă _____ (ĂLUZIĂERCA) lui Dumnezeu.

Când cel rău te leagă la ochi, nu mai vezi bunătatea lui Isus și nu mai poți fi sincer, credincios, bun și corect. Cere-I lui Isus să te ajute să rămâi mereu alături de El și să nu fii orbit de cel rău! Roagă-te zilnic să primești putere ca să rezisti în fața ispitelor celui rău! Și nu înceta niciodată să citești Biblia!

Dacă Îl vei lăsa pe Isus să îți conducă viața, El te va ajuta să îți respecti părinții și profesorii, să ascuți muzică creștină, să urmărești doar programe TV care îți dezvoltă caracterul, să folosești cu măsură telefonul mobil ș.a. Isus te va ajuta să fii preocupat numai de lucruri bune care îți vor clădi caracterul.

Răspuns: DRAGOSTEA; BUNĂTATEA; GRIJA; CĂLĂUZIREA.

De memorat:

„De aceea, lăsați-vă de minciună: «Fiecare dintre voi să spună aproapei lui adevărul», pentru că suntem mădulare unii altora.”
(Efeseni 4:25)

Recunoaște-ți greșelile!

Jonathan era cel mai grozav tip pe care l-am întâlnit în viața mea. Știa să facă orice și se pricepea la toate. Fusese poreclit „domnul iPhone”, deoarece copiii din clasa lui credeau că un iPhone poate să facă aproape orice. Adevărul este că Jonathan nici măcar nu avea telefon mobil, deși o parte dintre colegii lui aveau.

Într-o dimineață de iarnă, Bill, colegul lui Jonathan, a intrat în clasă jubilând, în timp ce flutura în fața celorlalți un iPhone pe care îl primise de ziua lui. Toți colegii s-au adunat în jurul lui ca să vadă cum funcționează noul dispozitiv. Jonathan era gelos pe Bill, deoarece acesta se bucura de toată atenția colegilor și, pe deasupra, mai avea și un iPhone.

O săptămână mai târziu, în timpul recreației, Jonathan a intrat în toaletă chiar în momentul în care Bill ieșea. După câțiva pași, Jonathan a rămas stupefiat. Nu-și putea crede ochilor. Jos, în fața lui, se afla iPhone-ul lui Bill. Jonathan a ridicat repede telefonul, l-a închis și l-a băgat în buzunar. În timp ce se afla pe culoar, Jonathan l-a văzut pe Bill alergând disperat spre toaletă, dar el a intrat liniștit în clasă și s-a așezat în bancă. Trist și speriat, Bill și-a întrebat colegii dacă nu cumva îi văzuseră telefonul. Însă nimeni nu știa nimic. Mai târ-

ziu, când profesorul și directorul i-au chestionat pe elevi, aceștia au răspuns la fel. Nimeni nu văzuse telefonul.

Când a ajuns acasă, Jonathan a dat buzna în dormitor, a încuiat ușa, apoi a pornit telefonul și a început să se joace cu el.

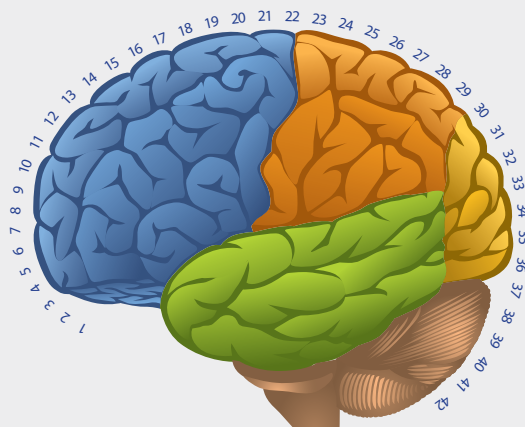
Când a sosit vremea cinei, Jonathan a ascuns telefonul sub pernă și a coborât să mănânce. Tatăl s-a scuzat de la masă și a urcat în camera lui Jonathan pentru a-i lăsa o surpriză. Când a pus cadoul pe pat, tatăl a auzit niște vibrații. A ridicat perna și a văzut telefonul. Imediat după cină, tatăl l-a întrebat pe Jonathan dacă are să-i spună ceva, dar băiatul a zis că nu. În cele din urmă, tatăl i-a povestit băiatului că a găsit telefonul. Neavând de ales, Jonathan a început să plângă și le-a mărturisit părinților că îi furase iPhone-ul lui Bill.

Băiatul le-a promis părinților că îi va înapoia telefonul acestuia și că va mărturisi în fața clasei ceea ce făcuse. În ziua următoare, Jonathan a mers la școală împreună cu tatăl său și a îndreptat lucrurile. Deși nu are un telefon mobil, Jonathan este acum un băiat chibzuit, care a învățat să își asume responsabilitatea pentru faptele sale.

PRACTIC

Fiecărui număr din careul de mai jos îi corespunde o literă. Așază literele în ordinea crescătoare a numerelor pentru a descoperi o parte dintr-un verset biblic. Atenție! La final, vei descoperi și referința biblică adecvată. Găsește versetul și notează-l alături!

6 (i)	22 (ă)	1 (V)	23 (m,)	19 (d)	7 (t)	38 (i)
10 (u)	28 (D)	26 (c)	31 (n)	13 (s)	27 (e)	19 (d)
21 (c)	37 (a)	8 (o)	42 (18)	35 (l)	2 (e)	25 (i)
3 (n)	15 (n)	34 (!)	20 (e)	25 (i)	11 (ș)	33 (l)
24 (z)	32 (u)	39 (a)	9 (t)	38 (i)	36 (s)	18 (u)
29 (o)	40 (1)	17 (j)	41 (:)	18 (u)	16 (e)	35 (l)
14 (ă)	4 (i)	30 (m)	12 (i)	33 (l)	5 (ț)	13 (s)

Răspuns: Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul! Isaia 1:18

De memorat:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16)

În slujba lui Isus

În anul 1999, când am mers în Zimbabwe, am luat cu mine un grup de tineri de la Universitatea Sahmyook din Coreea de Sud. Am plecat din Hahare și ne-am îndreptat spre Kariba, unul dintre cele mai mari baraje hidroelectrice din lume.

Tinerii, însoțiți de liderul lor și de prietenul meu, pastorul Song, veniseră să vorbească unui grup de pescari despre Isus. Pastorul Song știa câteva cuvinte în engleză, dar majoritatea tinerilor nu înțelegeau nimic. Însă lucrul acesta nu le-a micșorat entuziasmul.

Am ajuns acolo pe la ora 10 seara. În timp ce ne apropiam de Kariba, am văzut un oraș mare. Drumul a continuat printre dealuri până la casa gazdei noastre.

După micul dejun, am mers să vizităm orașul. Spre surprinderea noastră, nu am văzut decât apă, trei canoe și o barcă. Mai erau câțiva copilași, care se jucau în apă, și câțiva bărbați, care își cârpeau plasele pe malurile barajului. Când ne-am întors la casa unuia dintre misionari, l-am întrebat unde era orașul pe care îl văzuserăm în seara precedentă. El ne-a zâmbit și ne-a spus că, de fapt, văzuserăm oameni pescuind. Ne-a explicat că cel mai bun moment

pentru pescuit este noaptea și că lumina este una dintre tehnicile pe care le folosesc pescarii ca să atragă peștii. Aceștia obișnuiesc să aducă felinare, iar când peștii se apropie de bărci, ei folosesc plase ca să îi prindă mai ușor. Pastorul a mai întrebat dacă pescarii prind pește și în timpul zilei, iar misionarul a spus că da, dar că nu atât de mult ca în timpul nopții. Ne-a mai spus, de asemenea, că unii oameni prind pește folosind cârlige. I-am mulțumit pentru informații și am mers mai departe.

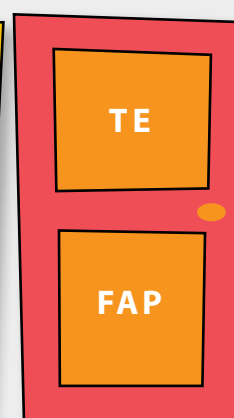
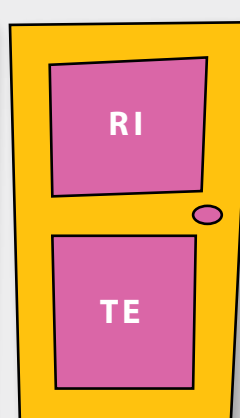
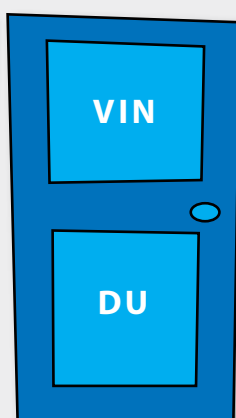
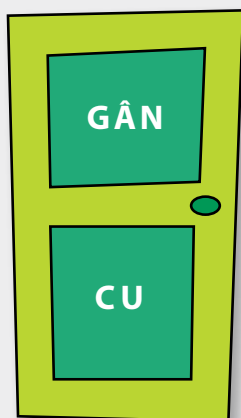
Curând, pastorul local ni s-a alăturat împreună cu un grup de douăzeci și cinci de copii. El ne-a spus că, în perioada vacanței, copiii s-au oferit să ajute la distribuirea broșurilor și pliantelor.

Mai târziu, după ce ne-am organizat, am distribuit broșuri din ușă în ușă. A fost minunat să vedem tineri din Coreea și copii din Kariba distribuind broșuri și chemându-i pe oameni la Isus. Tinerii aceștia au înțeles că Dumnezeu L-a trimis la moarte pe Fiul Său pentru ca ei să poată fi salvați, așa că au hotărât să împărtășească această veste bună și altora.

PRACTIC

Când predici altor oameni, îți dezvolti relația cu Isus. Totodată, îi ajuți pe ceilalți să Îl accepte pe Isus și să închidă ușa în fața multor lucruri rele. Ca să afli care sunt aceste lucruri rele, deslușește cuvintele de mai jos!

DÂNURIG
NCVIUET
ETAPF

Răspuns: GÂNDURIG;
CUVINTE: FAPTE.

De memorat:

„Căci știți bine că niciun curvar, niciun stricat, niciun lacom de avere, care este un închinător la idoli, n-are parte de moștenire în Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu.” (Efeseni 5:5)

Dumnezeu nu dezamăgește

Andrew și Billy nu erau nici foarte cuminiți, nici foarte neascultători. Problema era că lui Andrew îi plăcea foarte mult să piardă vremea la televizor, în timp ce lui Billy îi plăcea să se joace non-stop cu telefonul mobil. Părinții erau triști, fiindcă cei doi băieți preferau să-și vadă de hobby-urile lor în loc să participe la altarul familial.

Tatăl lor era revizor-contabil și obișnuia să călătorească mult. Într-o zi, el a primit câteva bilete de avion gratuite. Tatăl le-a propus membrilor familiei să folosească biletele pentru a vizita Rezervația naturală Masai Mara din Kenya.

După multe ore de zbor, familia a ajuns în Nairobi, Kenya. În dimineața următoare, au pornit spre rezervația care se afla la aproximativ 270 de kilometri de Nairobi.

După patru ore de mers cu mașina, au ajuns la Masai Mara. Priveliștea era de nedescris. Pur și simplu îți tăia răsuflarea. Oriunde te uitai, vedeai animale. Însă, după câteva ore, membrii familiei se simțeau puțin dezamăgiți, deoarece nu văzuseră niciun leu. Nu a trecut mult timp și au văzut lumina intermitentă a farurilor unei mașini. Șoferul le-a spus că acesta era semnul prin care erau

anunțați că în fața lor se aflau lei. Familia s-a alăturat grupului de mașini și le-a făcut o mulțime de poze leilor care dormeau lângă un furnicar. Când s-au hotărât să se întoarcă la Nairobi, șoferul a băgat cheia în contact, dar mașina nu a pornit. A încercat iar și iar, dar mașina nu pornea cu niciun chip.

Hotărâți să ceară ajutor, părinții băieților și-au scos telefoanele mobile, dar, din păcate, nu aveau semnal. Nici telefonul prin satelit nu mergea. Când au văzut că lei se ridică și vin spre mașina lor, s-au îngrozit cu toții. Tatăl a propus să se roage, așa că a înălțat o rugăciune scurtă: „Doamne, pornește Tu mașina! Amin!” I-au spus șoferului să încerce din nou. De data aceasta, mașina a pornit cu un zgomot puternic. Speriați, lei s-au îndepărtat.

Când au ajuns în camera de hotel, Andrew și Billy le-au mărturisit părinților că le pare rău pentru faptul că au prețuit mai mult tehnologia decât rugăciunea. Emoționați, părinții le-au explicat copiilor că, în timp ce tehnologia îi poate dezamăgi, rugăciunea nu va face asta niciodată. Experiența aceasta i-a ajutat pe cei doi copii să iubească rugăciunea și să devină mult mai ascultători. Au învățat să Îl prețuiască pe Dumnezeu mai mult decât orice.

PRACTIC

Careul de mai jos ascunde o propoziție care ne arată cum îi putem ajuta pe prietenii noștri să Îl prețuiască pe Dumnezeu mai mult decât orice. Ca să afli propoziția, scrie cuvintele din chenar în ordinea culorilor indicate mai jos.

împrietenească cu băieți și	Ajută-i	o viață fără speranță.
să nu se	îi conducă spre	fete care vor încerca să

(ROȘU)

(ALBASTRU)

(VERDE)

(MOV)

(MARO)

(NEGRU)

Răspuns: Propoziția de mai sus este o reformulare a textului din Efeseni 5:1.

De memorat:

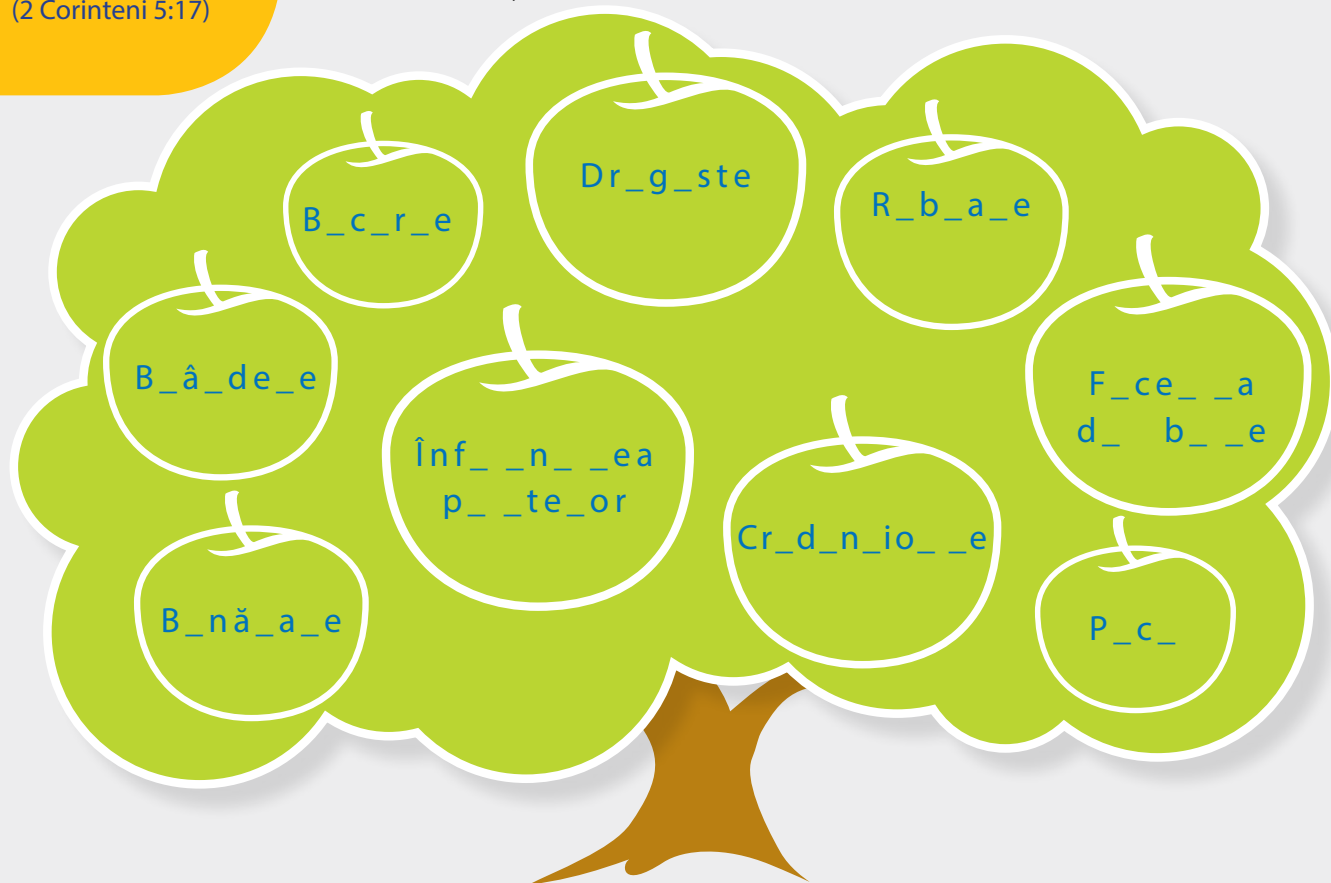
„Căci, dacă este
cineva în Hristos,
este o făptură nouă.
Cele vechi s-au dus,
iată că toate lucrurile
s-au făcut noi.”
(2 Corinteni 5:17)

Un om nou

PRACTIC

Am avut parte de o săptămână minunată. O săptămână a schimbărilor. De-acum, viața ta va începe să arate roadele Duhului Sfânt. Dar care sunt, oare, aceste roade?

Adaugă literele corecte în spațiile libere pentru a descoperi numele roadelor Duhului Sfânt. Dacă ai nevoie de ajutor, deschide Biblia la Galateni 5:22,23.

SAUSTIN MFUNE este originar din Malawi. În prezent, este director asociat al Departamentului Copii la Conferința Generală. Împreună cu soția sa, Gertrude, au patru copii și o nepoată.

Să ne imaginăm următoarea conversație:

- Ce ai pățit în ultima vreme?
- La ce te referi?
- Nu te mai certă cu nimeni, ești mereu amabil și prietenos...
- Am ales să fiu condus de Isus. El îmi dă putere să înving obiceiurile rele și să trăiesc după voia Sa.
- Crezi că Isus mă poate ajuta și pe mine?
- Bineînțeles!

Când Isus locuiește în inima ta, ești motivat de iubirea Lui în tot ce faci. În Isaia 1:18, Dumnezeu ne invită să ne judecăm cu El și promite să ne ierte păcatele și să ne dea o viață nouă. Sper că acest lucru s-a întâmplat în viața ta. Amintește-ți că ești o făptură nouă!

25 noiembrie
2013

evs
editura viață și sănătate

peste
300 de titluri de carte cu
reduceri
semnificative

Ziua Porților Deschise

În data de 25 noiembrie 2013, comenzile dvs. pot fi preluate online sau la telefoanele Editurii Viață și Sănătate, între orele 0 și 24. Vă așteptăm!

Pentru comenzi:

Telefon: 021 323 00 20

Mobil: 0740 10 10 34
0726 7146 64

E-mail: comenzi@viatasisanatate.ro

Site: www.viatasisanatate.ro

Direct la:

- depozitele editurii
- librăriile Sola Scriptura din țară
- sediul editurii situat în str. Cernica nr. 101 (Pantelimon).

Livrare gratuită

(editura suportă taxele de expediție) pentru comenzile de minimum 70 de lei (poștă) sau 120 de lei (curier rapid).

Curierul Adventist

Revistă

Site

Facebook

Te poți înscrie pentru a primi gratuit buletin informativ: www.curieruladventist.ro